

Leveque

Π. Παρά

1857

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΜΕΜΟΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΑ - 987-
ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Β.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ.

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

Ν. Α. ΠΟΛΛΑΝΗ.

Εἰς τὴν γῆν ὅπου τὰ πάντα
ἀναιδῶς καταπατοῦνται
πῶς νὰ ζήσουν θέλεις ὅσοι
ὡς ἐγὼ διανοοῦνται;

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1857.

ΤΗΙ ΠΕΡΑΙ
ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΣΚΙΑΙ
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ
Π. ΗΓΟΛΛΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σχοπὸν δὲν ἔχομεν, διὰ μακρῶν Προλόγων καὶ στρογγύ-
λων Περιόδων, ἵνα συστήσωμεν εἰς τὸ Κοινὸν τὰ Ποιήματα
ταῦτα· γνωρίζοντες κάλλιστα, τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν, πε-
ποιθάμεν ὅτι οἱ Ἀναγνώσται ἡμῶν φανήσονται συγκαταβατι-
κώτεροι. — Ἰ ; Ἀλλὰ διατὶ τὸ σύνολον τῶν Ποιημάτων τού-
των ἐκαλέσθη Στεναγμοί ; — Διότι ὑπηγορεύθησαν ὑ-
πὸ καρδίας ἀλγούσης. Ἡ δὲ πτωχὴ Μοῦσά μας καὶ εἰς αὐ-
τὴν ἔτι τὴν φαιδρότητά της ἔχει τί . . . ἀγνοοῦμεν πῶς νὰ
τὸ ὀνομάσωμεν. Ἴσως εὐρεθῶσιν οἱ λέξοντες τὰς ιδέας ἡμῶν
πικρὰς ἢ τολμηρὰς ἀλλ' ἂν οἱ τοιοῦτοι, ἐπασχον ὅσα ἡμεῖς
ἤθελε κρίνωσιν ἀλλέως.

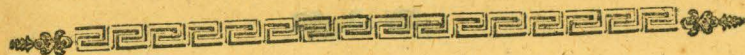
Π. ΠΑΝΑΣ.

ΙΑΚΩΒΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π.

Α152Φ30023

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΚΟΤΟΛΟΓΗ

ΤΕΜΑΧΙΑ

ΕΚ ΤΙΝΟΣ ΜΥΘΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΥ

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΣ.

Τῆς Ἀητοῦς ὁ ξανθὸς γόνος, βλέμμα ῥίπτων τελευταῖον
Ἐπὶ τῶν αἵματοφύρτων, τῆς Πατρίδος μας ὁρέων.
Μὲ νεκρὸν καὶ θραδὺ βῆμα, ἐκυλίετο σ' τὴν Δύσιν.
Ἀποχαιρετῶν μὲ λύπην, τὰς κοιλάδας μας—τὴν φύσιν.
Τὴν ξανθὴν κί' ἀκτινοβόλον, κόμην δὲν ἔστεφε πλέων,
Νίκης σύμβολον, ἡ δάφνη τῶν Ἑλληνικῶν ὁρέων.
Ἀλλὰ κυπαρίσσου κλώνοι·
Καὶ ἐξήρχοντο τῆς Λύρας, κλαυθυμηροί,—ἄμουσοι—τόνοι. (α).

Ἐπεχύθη 'ς τὸν αἰθέρα, τῆς νυκτὸς πέπλος ὁ μέλας
Καὶ ὁ θόλος κατεχόθη, εἰς πυκνὰς μαύρας νεφέλας
"Ὡ! δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων, τῶν νυκτῶν θελκτικῶν θέρους
"Ὅτ' εὐπλόκαμοι παρθένοι, στοχασμοὺς εἰς τερπνοτέρους
Καὶ ἐκστάσεις εὐθισμέναι, δέχονται δειλῶς κί' ἡρέμα
Τὰς ἀκτίνας τῆς Σελήνης, καὶ ἀνήσυχον τὸ βλέμμα
ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΟΠΡΩΤΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Σ τὸν θεόν, ὁ ἐραστὴς των, εὐχονται πότε νὰ φθάσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΟΠΡΩΤΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1. 52. Φ3. 6023

Εἶναι Νύξ τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ οἱ λύχνοι τῶν ἀστέρων
Κατεχώθησαν εἰς μέλαν, νεφῶν σκότος πυκνοτέρων.

Οὐδ' ἡ Φοῖβη εἰς τὸν θόλον, τὰς ἐλάφους ὁδηγοῦσα,
Φαίνεται, τὴν ἀδελφοῦ της, στήρῃσιν ἀναπληροῦσα.

Πανταχοῦ πυκνὸν τὸ σκότος—ἀντὶ λιγυρῶν ἀσμάτων
Ἀηδόνος, ἀντηχοῦσι φρικτοὶ πάταγοι κυμάτων.

Σ' τὰς ἀκτὰς συντριβομένων
Ἀστραπαὶ, καὶ φορικαλῆες, νεφῶν κρότοι κρουομένων.

Πλὴν ἐν μέσῳ σκότους τόσου, ἐνθ' ἅπανα ἡ φύσις
Τὴν ἀνάπausιν ζητοῦσα, εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀλύσεις.

Παρεδόθη. Ποῖος μόνος, μὲ βραδὺ καὶ ἀτακτον βῆμα
(Ὁμοιάζων σκιάν, ἥτις νεωστ' ἄφησε τὸ μνῆμα).

Εἰς τὰ δάση νυκτοτρέχει; Πρὸς τί μέλανα μανδύαν
Περιδεβλημένος ἔχει, νεκροῦ ὄψιν ἀπαισίαν.

Καὶ ἡ μορφή του ὁμοιάζει
Μὲ τὸ μέλας νέφος, ὅπερ καὶ τὸν Ἥλιον σκιάζει.

Σ' τὸν κορμὸν τινος ἐλαίας, ἐστηρίχθη πυκνοφύλλον,
Καὶ τὸν σάλον τῶν στοιχείων, καὶ τὰς ταραχὰς ἐξήλου.

Τὸ Ἅγιον Γεωργίου, φρούριον ἀπέναντί του
Ἀνυψοῦτο, καὶ εἰς τὰ νῆφα, κρούπιτο ἡ κορυφή του.

Ἐτοιμόρροπον εἰσέτι σώζεται, τῆς ἀπαισίας
Ἐμβλημα, καὶ μιανάσης, τὴν γῆν ταύτην τυραννίας.

Ἄλλοτε διεσπασμένων
Ἐνετίας ἔσω ἔκουν, παῖδες ἀφυλοὶ καὶ ξένοι.

Μετὰ σιωπὴν ὀλίγην, στεναγμὸς θαρὺς ἀκούσθη
Ὡς ἂν νέφος μεθ' ἐτέρου, εἰς τὸν θόλον συνεκρούσθη.

Καὶ ἐξῆλθεν μετ' ὀλίγον, ἐκ τοῦ στόματος ἐκείνου
Φωνή, μεταξὺ μανίας, φρίκης, θλίψεως, καὶ θρήνου.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, φαίνεται ἅπανα ἡ Κτίσις
Ἐτείνει τὸ οὖς ν' ἀκούσῃ, ὡς ἂν ἔλαβεν αἰσθήσεις.

Καὶ ὁ ἄνεμος πορείαν
Ἄλλην ἔλαβεν ἀφήσας, ἐκεῖ ἄκραν νηνεμίαν.

Νέφη! εἶπεν, πυκνωθεῖτε, συσφιχθεῖτε ἔτι μᾶλλον
Ὡς ὑμεῖς ε' τὰ στήθη φέρω, θρέμοντα ὀδύνων σάλον.

Ἐρμαιον τῆς Δυστυχίας, μὲ πεπλανημένον βῆμα
Περιφέρομαι ε' τὸν κόσμον, ὡς σκιά γύρω ε' μνῆμα.

Ἦνθουν πάλαι, ὡς περ ῥόδον, εἰς αἰεθαλῇ λειμῶνα
Πλὴν εἰς τὸν καθ' Βιμαρμένης, πολυχρόνιον ἀγῶνα.

Ἀθλιος ἐθρυμματίσθη
Ὡς περ ὕελος, καὶ οἶμοι! εἰς ἀβύσσους ἐποντίσθη.

Ὡ! ἀπέραντος Ὀρίζων, ἔμπροσθέν μου ἐμειδία
Ἄνοιγεν λευκὰς ἀγκάλας, εἰς ἐμὲ Κόρη γλυκεία.

Ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας, ξανθοπλόκαμος, ὡραία
Κρινοδάκτυλος, καὶ σώφρων, ὡς, περ Ἐστιὰς ἀρχαία.

Δέκα καὶ ἐξάκις εἶχεν, ἰδεῖ θάλλουσαν τὴν φύσιν
Μὲ τὴν ἀπερὸν τῆς ἔριδος ἔρωτος μὲ φλόγα ἴσην.

Ἄντη ἦτον ψυχὴ, πῶς μου
Γλυκὺ φᾶσμα τῶν ὀνείρων, τῆς δειλῆς νεότητός μου.

Ἐφθانون ἦδη τὸ πέρμα, τῶν εὐχῶν μου. Ὑμεναίου
 Ἦδη ἤπτοντο αἱ δάδες, ὅτε αἴφνης ὡς Αἰτναίου.
 Ἐκρηξίς σφοδρὰ κρατήρος, τὴν ὑψηλὸν κλονοῦσα
 Ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον πόλον, κλαγγὴ ὀπλων ἀντήχουσα.
 Τουρκολέττειρα, ἀκούσθη, καὶ φωνὴ Ἐλευθερίας
 Ἐκραζεν, αὖ ἔλλην, θραῦσον, πὰ δεσμὰ τῆς Τυραννίας.
 Ἀνατέλλει ἡδ' ἡμέρα
 Καθ' ἣν πλέον ἀναλάμψει, καὶ ἡ Πατρίς σου Ἐλευθέρα »

Ἕλληνας καρδίαν φέρων, εἰς τὸ στήθος, καὶ εἰς Προγόνων
 Ἐρειδόμενος τὰς πράξεις, τρομερὸν αἰσθάνθη κλόνον.
 Εἰς τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο. Καὶ τὸ πάθος λησμονήσας
 Ἀνεχώρησα κρυφίως, Ἐρωμένην παραιτήσας.
 Ἀντὶ νυμφικοῦ στεφάνου, ἔτρεξα νὰ λάβω ἄλλον
 Αἱματόφυρτον, ὥρατον μάχης, εἰς μαχίων τὸν σάλον.
 Ἐτρεξα εἰς τὴν Ἑλλάδα
 Μεταλλάξας ὑμεναίου, εἰς θαρὺ ξίφος, τὴν δάδα.

Ποῦ πετᾶς ὦ φαντασία ; τί τὰς πάλαι ἀναξίεις
 Πληγὰς μὴ ἐπουλωθείσας ; Πρὸς τί πῦρ ἐπ' αὐτῶν χεῖς.
 Ποῖον φᾶσμα παριστᾶς μοι ! Προδοθεῖσαν Ἐρωμένην !
 Φεῦ ! ἐπανελθὼν τὴν εὐρον, πρὸ καιροῦ ἀποθαμένην.
 Ἡ ἀθλία, οὐδεμίαν, εἶδῃσι ποτὲ λαβοῦσα
 Τῆς ζωῆς ἀπεστερήθη, Τάλαινα ! ἀποκαμύσας.
 Κ' εἰς τὸ ἄχρὸν τῆς μνήμα
 Εἰς τὸ φῶς χλωμῆς Σελήνης, ἐσταμάτησα τὸ ἔγγραμμα.

Δάκρυα, ἐπὶ τοῦ λίθου, ἔχυσας τοῦ μνήματός της
 Καὶ εἰς τοὺς μαύρους στεναγμούς μου, ἐταράχθη ὁ νεκρὸς της.
 Ἐμπροσθέν μου φεῦ ! παρέστη, ἡ σκιά της ἐξεληθοῦσα
 Τῆς στενῆς της κατοικίας, (6) καὶ φωνὴν ἀναλαβοῦσα,
 Τρομερὰν, ὥς ὅτε κύμα, θραύεται ἐπὶ τοῦ βράχου
 Ἀρχισε προσβλέπουσά με, μετὰ ὕψους ἀταράχου.
 Καὶ ἡ φωνὴ της εἰς τὰ θάθη
 Τῆς καρδίας μου εἰσέδω, παλαιὰ κεντοῦσα πάθη.

Εἷλ' ἡ στιγμή ἐκεῖνη, ἔλεγεν κατατραμένη
 Καθ' ἣν φεῦ ! πρῶτον, Σὲ εἶδον, ἔμεινεν ἐντυπωμένη.
 Εἰς τὴν φλογερὰν μου τότε φαντασίαν ἡ Εἰκὼν σου
 Ὅπου ἔστρεφον τὸ βλέμμα, ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν σου.
 Ὅπου ἔστρεφον τὸ βλέμμα, πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν μου
 Εἶχον Σὲ καὶ Σὲ ὁμοίως, ἔβλεπον εἰς τὸν νεῖρόν μου.
 Καὶ ἡσθάνθη τελευταῖον
 Ὅτι ἔτρεφον ἀθλία ! διὰ Σὲ ἐν πάθος νέον.

Ἦτον Ἐρως ! τὸν ἡσθάνθη, καὶ ἡ καρδία σου ἐπίσης
 Τὸν ἡσθάνθη ! Ἐνθυμήσου, τὰς ὥρας ἀναμνήσεις.
 Τῶν ἀθῶων μας ἐκείνων, ἡμερῶν ἀγνῆς λατρείας
 Διὰ τί σ' αὐτὰς νὰ χύσης ἄπιστε ! ἰὼν πικρίας ;
 Νέαν ἔστειλεις σ' τὸ μνήμα, μίαν ὁποῦ σὲ λατρεῖ
 Πλὴν τὸ κοῖμα της ναί ! θέλει αἰωνίως σὲ παιδεύει.
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ ΔΕΛΦΩΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΕΛΦΩΝ
 Εἶπε καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν μιᾷ ῥιπῇ ἔχασθη.

Ὡ κατάρτα ἀπαίσια, ἔκτοτε ἡ δυστυχία
Βίς τὰ δύστηνά μου στέρνα, ἐπεκάθησε βαρεία.

Καὶ τῆς δυστυχούς μου Λύρας φεῦ! ἡ δάφνη ἐμαράνθη
Κι ἐμαράνθησαν συνάμα τῆς Πατρίδος μου τὰ ἄνθη.

Φεύγων οὖν τὰς κοινωνίας, φεύγων δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους
Ἀπεσύρθη ἔς ἀπροσίτους, κ' εἰς οὐδένα, γνωστοὺς τόπους

Κι' εἰς ξηρὰν τινα φιλύραν,
Τὴν χορδοχαλαρωθεῖσαν, ἐπικρέμασα φεῦ! λύραν.

Καὶ σφοδρὸς ὅταν ἐφύσσα ὁ ἀτίθασσος Βορέας
Ἐχυν' εἰς τὰς ἀκοάς μου, θρηνηωδίας φρικαλέας.

Φεῦ! ἐπέτα βαρυπλήττων τὴν καρδίαν μου ὁ ἥχος
Ἦκουον, — ἐταραττόμην, — συγχινούμην — ἐνδομύχως.

Καὶ τὸ ὄμμα ἀνυψόνων εἰς τὸν ἀχανῆ αἰθέρα
Τῆς φρικτῆς μου Εἰμαρμένης, ἠτιώμην τὸν ἀστέρα.

Κι ἔκραζον ἂν ἐγεννώμην
Βίς ἐλεύθερον Πατρίδα, ἄστεγος δὲν ἐπλανώμην. »

Ἡ σκληρὰ μου φαντασία, πλάττουσα φρικτὰς χιμαῖρας
Ἐφαρμάκευεν ἀσπλάγχως, τὰς ἀθλίαις μου ἡμέρας.

Ἀνεπόλουν τὴν Πατρίδα, τὰς ἀλύσεις, τὴν δουλείαν
Κι ἐπλανᾶτο φεῦ! ἐμπρός μου, ἡ δι' ἱερὰν αἰτίαν.

Προδοθεῖσα Ἐρωμένη, τὸ ἡμισβεττόν της ὄμμα
Καὶ τῆς νεκρικῆς μορφῆς της, τὸ ὡς φλόμος ὠχρὸν χρῶμα.

Κι εἰς αὐτὴν φεῦ! τὴν ἀπάτην
Μ' ἔρριπτον, εἰς ἀπελπίσιαν, εἰς μανίαν φρικτοτάτην.

Ἐφεύγον τοὺς στοχασμοὺς μου, ἔφευγον τὰς ἀναμνήσεις
Πλὴν βιβρώσκον ἡσθανόμην, τὴν καρδίαν μου πῦρ λύσσης.

Μ' ἐγκατέλειπε θρηνοῦντα, ὁ γεννήτωρ τῶν ἀκτίνων
Ἡμᾶς φεύγων, καὶ εἰς ἄλλας, χώρας, τ' ἄρμὰ του εὐθύνων.

Καὶ μὲ εὗρισκεν, ἐπίσης, ἐκ τῆς ἄλμης ἀναδύων
Θῦμα τύχης ὀλεθρίας, ἔρμαιον πετρῶν δακρύων.

Τέλος δὲ τὴν ἐρημίαν
Ἐφυγον, εἰς τὰς κοινωνίας, ἕως εὖρω θεραπείαν.

Ἐπεσκέφθη τὴν Μελίτην, πλὴν ποῦ εἶναι οἱ Ἰππότεαι
Τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, τῆς τιμῆς οἱ στρατιῶται;

Βίδον μόνον ἀνθρωπισμούς, θύματα τῆς ἀγυρτείας
Κλέπτοντας, ἀλλὰ ποιούντας, λιτανείας, καὶ νηστείας.

Ἡ τῶν Ἀγγλων τυραννία, ὁ ζυγὸς τῶν ἱερέων
Ἐσβυσαν πάντα σπινθῆρα, ἀρετῆς εἰς Μιλιταῖον.

Καὶ τὸν τύπον φέρουν μόνον
Τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ ὅμως, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν αἰώνων (γ).

Ἐφυγον τοὺς ἡλιθίους, ἔφυγον μανίαν πνέων
Τῆς Χαρύβδews καὶ Σκύλλης, τὴν στενὴν θάλασσαν πλέων.

Ἐφθασα εἰς τὴν τῶν τέκνων, πόλιν τοῦ Ἀριστομένου (δ).
Βῦρον ὅμως καὶ ἐκεῖσε, νάνηδες ἀπολιθωμένους.

Ἐπαυσαν τὰ ἄσματα των, αἱ Σειρήνες τῶρα πλέον
Κ' εἰς τὰς πλάτας των τὸ τέρας, ἐπικάθηται ἀκμαῖον.

Τῆς φρικτῆς Παρθενοποιεῖς
Τυραννίας, φεῦ! τὸ κάλλος, ἀμαυροῦν τῆς Μεσογείου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

Ἔτι τὰς φλόγας σου ὦ Αἴτην! τί τὴν λάβαν σου φυλάττεις;
 Τί τοὺς μιαιφόνους τυράννους, τῆς Πατρίδος δὲν σπαράττεις;
 Τοὺς πυρίνους ποταμούς σου κύλισον, τοὺς μύδρους ρίψον
 Κι ὑπὸ τέφραν ἐλευθέραν, τὴν κοινὴν αἰσχύνην κρύψον!
 Τάφε τοῦ Ἐμπεδοκλέους, μιμητῆς τοῦ Βεσσουβίου
 Ἐσθ, καὶ καθὼς τὴν πόλιν, ἔχωσε τοῦ Παμπητίου.
 Θάψον ἅπασαν τὴν χώραν
 Πρόκρινε τοῦ αἰσχροῦ βίου, ἐλευθέραν, μίαν ὥραν.

Ἡ Ἀρχαϊκὴ σου δοξα, ποῦ ἐστὶν ὦ Ἰταλία;
 Ποῦ ἡ εὐκλεία, ἡ Φήμη, ποῦ ἡ πάλαι σου ἀνδρεία;
 Φεῦ τοῦ Παπισμοῦ ὁ ὄφις, στὴν Πατρίδα τῶν Κατῶνων
 Ἔρπει σήμερον ἡσύχως, καὶ ἀντὶ τῶν λεγεῶνων.
 Οἱ ἐδίδαζον τὰς τύχας, ἔθνων πάλαι ὀλοκλήρων
 Τάγματα παντοῦ τις βλέπει, ῥασοφόρων καλογήρων.
 Οἱ Ῥωμαῖοι εἰσὶν οὗτοι;
 Βεθαμβος πυνθάνεται τις—Ποῦ οἱ Κάσσιοι, καὶ Βρούττοι;

Εἰς τὴν τόσῃ σου αἰσχύνῃ, πᾶσχεις τύψεις συνειδότος;
 Δὲν ἤχει στὰς ἀκοάς σου, τῶν ἀλύσων σου ὁ κρότος;
 Καὶ ἂν ἔρριψες εἰς τῆς Ἀθήνης, τοὺς ἀρχαίους σου, τὸ χάσμα
 Αἱματόφυρτον δὲν ἐλέπεις τοῦ Ῥιέντζι σου τὸ φᾶσμα;
 Τί εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, συνταράττεισαι ἀθλίᾳ;
 Καὶ τολμᾷς ἐν ἀναπνεύσει; εἶναι λέγεις ἀμαρτία.
 Δράξον τὸ ἀρχαῖον ὄφρυ
 Καὶ ἀνύψωσον εἰς τὴν γῆν σου, ἐκ νεκρῶν Τυράννων ὄφρυ.

Ποῦ οἱ Δάνται, Ἀρίστοι, ποῦ οἱ Τάσσοι καὶ Πετράρχαι;
 Καὶ Βοκάκκιοι, τῆς νέας, γλώσσης σου, οἱ Πατριάρχαι;
 Ποῦ εἰσὶν οἱ Καισαρόται; ποῦ Παρίνης, καὶ Ἀλφιέρης;
 Τοῦ θανάτου τὴν σφραγίδα εἰς τὸ μέτωπόν σου φέρεις.
 Ἐχασες καὶ τὰς ιδέας, ἔχασες τὴν εὐφυΐαν
 Καὶ εἰς νύκτα κατεκρίθης, ἵνα ἔρπης αἰωνίαν.
 Φεῦ! παραγκωνιζομένη
 Δυστυχὴς παῖγνιον εἴσαι, πάντων τῶν ἐθνῶν ἐν γένει!!

Μ' ὀφθαλμούς φεῦ! δακρυβρέκτους, καὶ με πάλλουςαν καρδίαν
 Ἐφυγον τὴν θεῶν δούλων, ἔφυγον τὴν Ἰταλίαν!
 Ἡλπίζον πῶς ἐπιστρέφων, εἰς τὴν γηραιάν Ἑλλάδα
 Κίνησιν κἂν θέλει εὐρῶ, καὶ ζωῆς τινὰ ἐκμάδα.
 Ἡλπίζον πῶς θέλει εὐρῶ, εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων
 Τὸν ποθεύμενον τοσοῦτον, ἐνθουσιασμόν ἐκείνων.
 Τῶν ἀρχαίων μας Προγόνων,
 Τὸν τοσοῦτον θαυμασθέντα, ὑφ' ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ἐπεσκέφθην κατὰ πρῶτον, τὴν Ἐπτάλοφον, Ὅποια (ε).
 Εἰς τὰ στήθη μου ἠγέρθη, αἰσθημάτων τρικυμία.
 Εἰς τὴν θεῶν τοῦ Βοσπόρου, καὶ τῆς διθαλάσσου χώρας
 Ἀναυδος ὡς λίθος κρύος, εἶχον μείνει πολλὰς ὥρας.
 Εἴλκυε τὴν προσοχήν μου, ἡ μαγευτικὴ τῆς φύσεως
 Καὶ ἐκύκλωσαν τὸν νοῦν μου, θλιβεραὶ φεῦ! ἀναμνήσεις;
 Ἦκουσα μιγάδα θρῆνον
 Εἰδὼν τὸν σαρματὴν ὁρῶντα, εἰς τὰ τείχη Κωνσταντίνου

Φεῦ! βαρὺ τοῦ Κορανίου, ἐπεκάθησε τὸ τέρας.
Καὶ ἐμόλυν' ἡ πνοή του, καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς αἶρας.

Σύροντες δὲ τὰς ἀλύσσεις, οἱ υἱοὶ τοῦ Κωνσταντίνου
Τολμοῦν μόλις νὰ προφέρουν, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου.

Αἰθλιοὶ! εἰς τὰς ἀκτῖνας, τοῦ Ἥλιου δὲν τολμῶσι
Ἀνευ τῆς ἀδείας Τούρκου, καὶ αὐτοὶ νὰ θερμανθῶσι.

Καὶ σκυπτοὶ τὴν γῆν μετρῶντες
Φεύγουσι πρὸ τῶν τυράννων, τρέμοντες, καὶ σιωπῶντες.

Ἐλθέ πάνσοφε Εὐρώπη! ἰδὲ ποίους προστατεύεις
Ἰδὲ χάριν ποίων ὅντων, καθ' ἡμῶν σὺ ῥητορεύεις!

Κι ὑποστηρικτὰς τοῦ λόγου, ἔπεμπες τοὺς σοὺς ὀπλίτας
Νὰ σφαγῶν διὰ τοιούτους, αἰμοδόρους καὶ ἀλήτας.

Καὶ ἐβάρυνον τὰ νῶτα, τοῦ Βυζαντίου τὰ σὰ πλοῖα
Ἰὼ! βεβαίως εἰς τὰς μαύρας, στήλας τῆς ἡ Ἱστορίας.

Τὰ ἀνδραγαθήματά σου
Θέλει γράψει, νὰ αἰσχύνῃ, αἰωνίως τ' ὄνομά σου . . .

Βφευγε πυρόσκαφόν τι, φέρον Γαλλικὴν σημαίαν
Ἀνεχώρουν ἐπ' ἐκείνου, φεύγων μοῖραν ἀπενκαταίν.

Καὶ ὡς ἀστραπὴ διήλθον, τὴν Πατρίδα τοῦ Λεάνδρου
Εἰρήνη λυπηρὸν βλέμμα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σκαμάνδρου

Πλὴν τοὺς Ἀχιλλεῖς, δὲν εἶδον, μὲ τὴν θείαν, πανοπλίαν
Ἐκδιώκοντας τοὺς Τρώας, καὶ φοβίζοντας τὴν Τροίαν.

Πανταχοῦ σιγὴ ἤρπυον
Καὶ κρωγμὸς ἐρημολάλου, γυγνικτόρακος πένθιμου.

Ὡς πτηνὸν ταχὺ διήλθον, τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου
Πλὴν τὸ βῆμα σταματήσας, στήν Ἑρμούπολιν τῆς Σύρου.

Μὲ ἱέρακος ἐζήτουν ὀφθαλμὸν νὰ διακρίνω
Τὸ ἀρχαῖον τῶν Ἑλλήνων, εὐκλεῖς ἔθνος ἐκείνου.

Ἀλλὰ φεῦ! ἀπὸ τὴν κόνιν τῶν ἡρώων ἐκβλαστάνει
Γενεὰ, ἥτις δικαίως σήμερον καλεῖται νῆννοι.

Γενεὰ μυρμῆκων, ἥτις
Διὰ ἓν χρυσοῦ σπυρίον, θυσιάζει τὴν ζωὴ της.

Τῆς Πατρίδος, καὶ τῆς δόξης, ἐξωρίσθη φεῦ! ὁ Ἑρως
Ὁ Ἐγωῖσμός κατέχει, τῆς ψυχῆς τὸ πρῶτον μέρος.

Φεῦ! μυρίους προσηλύτους, τοῦ Χρυσίου ἡ Λατρεία
ἔχει, καὶ σχεδὸν οὐδένα, ἡ κλεινὴ Ἐλευθερία.

Στῶν Καθηγητῶν τὰς ἑδρας, ἐκαθέσθη τὸ συμφέρον
Καὶ διδάσκουσιν ἀγύρται, τοὺς υἱούς τῶν Ἐλευθέρων (ζ).

Καὶ οἱ δώσαντες τὸν νόμον
Σ' τοὺς λαοὺς τῆς Ἑσπερίας, στήνουςι τὴν λαιμητόμον . . . (η)

Ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, τὴν πρωτεύουσιν τοῦ Κράτους
Καὶ εἰς τὴν εἰρκτὴν ὀλίγον, προσευχῆθην τοῦ Σωκράτους.

Κι εἰς Αἰῶς τοῦ Ὀλυμπίου, τὰς ἐτοιμορόπους στήλας
Τῶν Προγόνων μας ἰδέας, ἀπερρόφουσα ποικιλίας.

Πλὴν τὸ ἐνεστώς . . . ἅ! τοῦτο, τὴν καρδίαν μου βαρύνει
Ναὶ αὐτὸ εἶναι ἡ πρώτη, καὶ ἐσχάτη μου ὁδύν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Αἰμωσία Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη
Διεδέχθη φεῦ! σφύρον, ἡ μανία τῆς ληστείας (θ).

Ὅπου ἄλλοτε ὁ Κόδρος, ἑαυτὸν προσφέρων θῦμα
 Ὑπὲρ δόξης καὶ Πατρίδος, εὐκλεῆς ἐζήτει μῆμα.
 Ὡς νευρόσπαστον Δαιδάλου, τὸ Βαυαρικὸν παιδίον
 Ἰσταται εἰς χεῖρας παῖζον, ὄρμαθὸν κομβολογιῶν.
 Καὶ ὦ θαῦμα! ἀποθέσαν, τὸν Καρδινάλιου πῖλον
 Ἥλθε, τὸν ἱματισμὸν του, ἐπὶ τὸ κομψὸν ποικίλλον.
 Χειροτονηθὲν εὐθέως
 Βασιλεὺς τῆς Κεκροπίας, ὦ εὐτύχημα! ὦ κλέος! (1).

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ

ΤΟΥ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ

Ἐ ποῦ τὰ βήματα εὐθύνω; Ποῦ τὰ βήματα εὐθύνει;
 Τὸ μικρὸν πτήνῃν ὁπότε, τρέμον καὶ δειλὸν ἀφίνει
 Τοὺς δεχθέντας αὐτὸ πρῶτον, κλῶνας κλαυθμηρὰς ἱτέας,
 Κι' εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις, δοκιμάζει ὁδοὺς νέας.
 Ἐ ποῦ τὰ βήματα εὐθύνω; Ποῦ τὸ παραμῆνον φύλλον,
 Τρέχει, ὅταν ἔς τὸ γλαυκόχρουν καὶ ἀπέραντον φεῦ! κοίλον
 Ἀνεμὸς τὸ στροβιλιζέται
 Ἐρωτήσατέ το φίλοι, νὰ σᾶς πῇ ἐὰν γνωρίζῃ.

Ὡς αὐτὰ, κι' ἐγὼ ἐπίσης, ἄθλιος! περιπλανῶμαι,
 Τὸν φωνὴν τῆς εἰμαρμένης, ὀπισθὲν μου ἀκροῶμαι,
 Τρομερὰν, ὡς καταράκτην, ἐξ ὀρέων νεφοσκίων,
 Πίπτοντα, καὶ λίθους, δένδρα, σύροντα εἰς τὸ πεδίον,
 Ἥ ὡς τὸν σεισμὸν ἐκείνον, πάλαι εἰς τὴν Ἰταλίαν
 Τὸν βυθίσαντα ἐξαίφνης, τὴν ὠραίαν Πομπηίαν
 Τὴν ἀκούω ῥιγῶ ὅλος
 Συνταράσσεται δὲ ἄνω καὶ τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος.

Ἀθλιε! ποῦ φεύγεις (λέγει), εἰς τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου;
 Καὶ ἐκεῖ θέλει σὲ φθάσει, ἡ μανία τῆς χειρός μου,
 Ὡς τὸν βωμὸν μου σὲ προσφέρω, αἰωνόθυτόν μου θῦμα,
 Οὐδὲ γῇ σὲ προσταπίζει, οὐδὲ σὲ φυλάττει κύμα
 Ἀπὸ τῆς ὀργῆς μου.—Ταῦτα εἰς τὸ ὅς μου αἰωνίως
 Ἀντηχοῦσι, καὶ τοιοῦτος, ἅπας μου ἐστὶν ὁ βίος
 Διαμάχη αἰωνία
 Ἐχθροὺς ἔχω τοὺς ἀνθρώπους, ἐχθρὰ ἔχω τὰ στοιχεῖα.

Μάττην εἰς τὰς Κοινωνίας, μικρὰν ἄνεσιν ἐζήτουν,
 Βδελυρὰν δουλοφροσύνην, παρ' ἐμοῦ αὐταὶ ἀπήτουν.
 Καὶ θυμίαμα ἀλόης, εἰς τοὺς ἰσχυροὺς νὰ καίω
 Καὶ τὴν δυστυχίαν μου λύραν, ὡς προστάζουσιν νὰ παίω.
 Δούλον ἤθελον τὸ σῶμα, δούλην δὲ καὶ τὴν καρδίαν
 Καὶ εἰς θάλασσαν αἰσχύνης, ἵνα ἔρπω αἰωνίαν.
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Ἀλλὰ ῥήξας τὰ δεσμά μου
 ἈΠΟΣΤΟΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Εἰς ἐξέλιξιν ἀλευθέρως, ἐστρεψα τὰ βήματά μου.

‘Η Πῶς δὲ μὲ ρόδα, ἔρριπνε τὰς πεδιάδας
Κ1 ἔσβεννε, βαινὼν ὁ Φοῖβος, τὰς νυκτερινὰς λαμπάδας.

Ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἰς τὸ Ἄστρον τῆς Ἡμέρας
Κ1 ἔλεγον, α πότε θά φέγξεις, τῆς δουλείας μας τὸ πέρασ.

Πλὴν, ματαίως ἀνεζήτουν, εἰς τὴν μαγικὴν ἐλπίδα
Ι1’ ἀντλήσω εὐφροσύνης, δροσεράν τινα βράνιδα.

Αἶσθημα, φεῦ! ἀπαισίον
Εἶδους, δηλητηριάζει, πᾶσαν μου στιγμὴν τοῦ βίου.

Καὶ ἡ γνῶσις τῶν ἀνθρώπων, ἀρπαγῆς μεστῶν καὶ μίσους
Μ’ ἔρριψ’ εἰς μελαγχολίας, φεῦ! τὰς θολεράς ἀβύσσους.

Μάτην, δὲ εἰς τῆς ἐξόδου, κινῶ βήματα, τὴν θύρα
Ἰ1να μὲ κρατῇ ὀπίσω, στιβαρὰν ἀκούω χεῖρα.

Κ1 ἐμπρὸς βλέπω γεγραμμένον, διὰ μελανῶν ψηφίων
α Προωρίσθησαν τροφή σου, αἱ βράνιδες τῶν δακρύων.

Ἀλλ’ ἐνῶ λυσσᾷ ἡ τύχη,
Ἀνακούφισις μοῦ μένου, αἱ ἐλεῖθεροί μου στίχοι.

Τὰς πυρίνους μοῦ ιδέας, εἰς παπύρου λευκὸν φύλλον
Ἀς ἐκχέω δακρυδρέκτους, ὡς εἰς ἐμπιστόν μου φίλον.

Μακρὰν δὲ τῆς Κοινωνίας, τρισμακρὰν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
Ἀς ἐκλέξω κατοικίαν, τῆς ἐρήμου τινὰ τόπον.

Καὶ στιλπνὴν ὅταν προβαίῃ, ἡ θεὰ τῶν Ἑρωμένων
Σ’ τοῦ Κενοῦ τὰς ἐρημίας, ἐπὶ λίθου καθισμένον.

Ἀς μὲ βλέπει—Μετ’ ἀγρίας
Θλίψεως, νὰ δακρυδρέχω, τὰς ψαμμώδεις παραλίας.

Καὶ τῶν ἀργυρῶν ρευμάτων, ὁ ψιθυρισμὸς ἡσυχῶς
Ἀς ἡχῇ ε’ ἀκοάς μου, ὡς τερψίθυμὸς τις ἦχος.

Πενθιφθόγγου πινὸς ἄρπης, εἰς τῆς φύσεως τὰς χεῖρας,
Θρηνηδούσης αἰωνίως, φεῦ! τὰ θύματα τῆς μοίρας.

Ὅσα καθ’ ἐκάστην, σύρει εἰς τὸν ὄλεθρον συνάμα
Φεῦ! καθ’ ὅλον τὸ φρικῶδες, καὶ μεστὸν θλίψεως δράμα.

Ὅπου μόνη ἐνυχεῖται
Βασιλεῖς, ἡ Δυστυχία, καὶ ζῶ ἡ αὐτὴ καλεῖται.

Πόσον ὦ! προτιμητέα, ἡ ἀνωπεριγραφεῖσα
Ζωή· ὅπου δὲν μᾶς φθάνει, τῶν ὁμοίων μᾶς ἡ λύσσα.

Ὅπου ὁμιλεῖ τις μόνος, μὲ τὴν μόνην του καρδίαν,
Κ’ εἰς τὴν θλίψιν του εὐρίσκει, ἡδονὴν τινα ἀγρίαν.

Ἀποσπᾷ τοὺς στοχασμούς του, τὰς ιδέας του· ἡ φύσις
Καὶ ἐντὸς αὐτῆς νὰ εὕρῃ, προσπαθεῖ τὰς ἐξηγήσεις.

Τῶν ποικίλλων φαινομένων,
Καὶ ὀρίζοντα ὁ νοῦς του, βλέπει πλέον τεταμένον.

Ἦ Ποῖον θέλητρον, εἰσέτι, δύναται νὰ μὲ κρατήσῃ;
Εἰς τοὺς τόπους, ὅπου βράζουν, τὰ ἀνθρωποφθόρα μίσῃ;

Εἰς τὰς κοινωνίας ὅπου τὰ ἐγκλήματα σκιρτῶσι
Καὶ ἡ ἀρετὴ φεῦ! πάσχει, καὶ οἱ δῆμιοι γελῶσι.

Ὅπου βασιλεύει φθόνος, ἀρπαγὴ καὶ ἀνομία,
Ὅπου φεῦ! ἀτιμωρῆτως θριαμβεῖ ἡ ἀγυρτεία.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Κ’ οἱ φρικτὲς ἐπαρρησιασθεὶς, φυλακῆς σκοτεινοτάτης.

Ἐνθεν περιβεβλημένος, τῆς Θρησκείας τὸν μανδύαν
Ψυχὴν πάσχει, εἰς νὰ κρύψῃ, θηριώδῃ καὶ ἀγρίαν.

Τὸν αἰμοχαρὴ σκοπὸν του, ἵνα φθάσ᾽ ὁ ἄλλος οὗτος
Τοῦ Αἰῶνος μας ὁ Κάτων, προκηρύττεται, καὶ Βρούτος.

Ἀνυψῶν Ἐλευθερίας, ἄλλος πάλιν τὴν σημαίαν
Τὴν Πατρίδα παραδίδει, διὰ μίαν φεῦ! γινέαν.

Καὶ ὁ τέταρτος εἰς μόνα
Τὰ πατερνιά του, βλέπει, ἀργυρῶν δραχμῶν εἰκόνα.

Ἐλισμὸς, χρυσομανία, πανταχοῦ ἐπιπολάζουν
Ἀπαντες εἰς αὐτὰ μόνα, προσκυνοῦν καὶ θυμιάζουν.

Ἐποῦ εἰσὶ γενναῖα ἔργα; Ποῦ πρὸς δόξαν οἱ ὀργῶντες;
Φεῦ! ἀκίνητοι ὡς λίθοι, ἴστανται καὶ σιωπῶντες

Ἀπαντες εἰς τὴν φωνὴν μου, —γενεὰ εἰσὶ μυρμηκῶν
Κατοικοῦσα εἰς τὸν θεῖον, καὶ ποικίλλον τοῦτον οἶκον.

Ἵφασμα, λεπτὸν ἀπάτης
Πλέκουσιν ὡς ἡ Ἀράχνη, εἰς τ' ἀθῶα θύματά της.

Μᾶς ὑμνοῦσι τὰς προόδους, καὶ τὰ φῶτα τοῦ αἰῶνος,
Ἐποῦ ὑπάρχει ἀνὴρ μέγας, ποῦ ὑπάρχει εἰς καὶ μόνος;

Ἐποῦ οἱ Κάτωνες καὶ Βρούτοι, Κίμωνες, καὶ Ἀριστείδαι;
Οἱ Θρασύβουλοι, Σωκράται, Μιλτιάδαι, Λεωνίδαι;

Ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν κῆπον, οἱ στρατάρχαι Κινικινάτοι;
Καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι ἄνδρες, ὧν ἡ δόξα ὑπερέστη!

Ποῦ ὑπάρχουσιν ἐκείνοι;
Ποῖος ἐξ ὑμῶν ὦ ζῶντες! νὰ τοὺς μιμηθῇ νῦν κλίνει;

Ἐτελοφρονούντες ὅλοι, ὥσπερ γῦπες θνησιμαῖον,
Τὸ ἐπάγγελμα κυκλοῦσι, —κι' εἰς αὐτὸ βλέπουσι νέον

Στάδιον ὠφελημάτων, καὶ προπύργιον συγχρόνως
Κατὰ τῶν ἀνομημάτων, τοῦ σὺ φ ο ὕ τούτου Αἰῶνος.

Ἐξωθεν ὦ! χρυσὸς στίλβων, ἔνδον δὲ ἀκαθαρσίας
Ἐγκλημάτων φρικαλέων, γέμοντες καὶ ἀδικίας.

Οἱ μὲν θύματα οἱ δὲ θύται
Ἰδοὺ ἅπαντες τοῦ Κόσμου τούτου, οἱ Ἀμαρροὶ Πολίται...

Ἐ Διατὶ ἐπεκαθέσθης, εἰς τὰ στέρνα μας βαρεῖα;
Ἐ γενέτειρά της λύτης, καὶ τῶν θρήνων Δυστυχία;

Ἐ Διατὶ ὦ Εἰμαρμένη, μὲ τὴν στιβαράν σου χεῖρα
Οἰμωγῶν εἰς τοὺς Ἀνθρώπους, φεῦ! ἠνέφξας τὴν θύρα;

Ἐ Διατὶ πανταχοῦ ἔρπει, ἡ Ἀνθρωποφθόρος Ἄτη;
Ὅμοιος κατὰ ὁμοίου, διατὶ λυσσῶν φρυάττει;

Ἐ Διατὶ καθ' ἡμῶν ὅλα
Ἐκενώθησαν τὰ φρίκης, φλογόπληρη τηλεβόλα;

Ἐ Τί ἐπράξαμεν ὁμίλει, Σὺ Θεέ εἰ ἡ Σὺ ὦ Φύσις;
Ἐ ἵνα ἄξιοι γενῶμεν, τῆς αἰμοδιφούς σου λύσης;

Ἐ ὦ! ἂν ἤθελες Σὺ εἶχες, τὴν ἰσχὺν, Εὐδαιμονίαν
ἵνα ρίψῃς μεταξύ μας, καὶ Εὐφροσύνην αἰωνίαν!

Ἐ ἤλαττόνετο μὲ τοῦτο, τί τῆς τελειότητός Σου;
Ἐ ἡ ἀνέυρισκε λατρείαν, μικροτέραν ὁ Βωμός Σου;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Ἐ μὴ ἔλῃς καὶ Σὺ χρεῖαν
ἡμῶν κέντρικῃ βιβαρῶν, πρὸς τὴν Σὴν Εὐδαιμονίαν;...

Πλὴν Θεὸς συγχώρησέν μοι, τὴν φρικώδη βλασφημίαν,
Ναί ! Σὺ ὁ ἀναγινώσκων, εἰς ἀνθρώπων τὴν καρδίαν.

Βλέπεις ποῖαι φλόγες βράζουν, εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βάθη;
Ἐἶναι δυνατόν ν' ἀνθίξῃ μικρὸς Ν ο ὕ ς εἰς τόσα πάθη;

Διαστρέφεται τὸ πνεῦμα, καὶ στρεβλοῦνται αἱ ἰδέαι
Τῆς φρικώδους Δυστυχίας οἰκτραι, πράξεις τελευταῖαι . . .

Ἄ ! στὸν τάφον μας καὶ μόνον
Θὰ εὐρώμεν ἡσυχίαν, καὶ τὴν Αἰθρὴν τόσων πόνων.

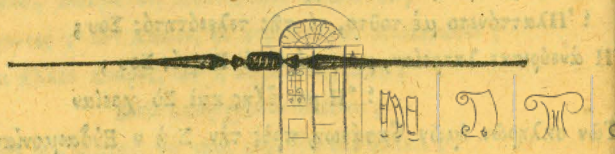
.

Εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον ζήσας, δυστυχὴς πολυδύνας ! . . .
Ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα, πλὴν δὲν φαίνεται ἐκεῖνος.

Τὸ δακτύλιον τοῦ Γύγου, εἰς τὸν δάκτυλον μὴ φέρῃ;
Ἦ εἰς ἄγνωστα πλανᾶται καὶ ἀπώτατα γῆς μέρη;

Ἦ μὴν ἴσως, τοῦ θανάτου,
Πορευθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας, ἔθαψε τὰ βάσανά του;

.

~~~~~

~~~~~

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(α) Ἡ ἀλληγορία εἶναι καταφανής. — Ἡ παροῦσα τῆς Ἑλλάδος κατάστασις, εἶναι ὄντως ἀξιοδάκρυτος. — Ἡ ἀδοξία ἔστησε τὸν ἑαυτῆς θρόνον, ὅπου πρότερον, ἡ δόξα ἐβασίλευεν. Τάλαινα Πατρίς !! Ἡ τιμιότης, ἡ ἰκανότης, εἰς τὰ στέρνα σου παραγκωνίζονται, ἡ ἀγυρτεία, καὶ κολακεία θριαμβεύουσι. Πίπτεις ἐντὸς βορβορώδους βαράθρου, καὶ οὐδεὶς ὁ ὀρέγων Σοι χεῖρα βοηθείας. Παντάλαινα Πατρίς !!!

(β) Τοῦ τάφου. Ἐκφρασις Ὀσσιάνειος

(γ) Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπεσκέφθην τὴν Μελίτην, κατὰ πρῶτον δὲ τότε ἐπάτουν τὸν πόδα εἰς τὴν ἐξευγενισμένην Εὐρώπην. Ἄλλ' ὅποια θεά ! Λαὸς λιμώττων, φανατικὸς, δεισιδαίμων, ἱερεῖς παντοδύναμοι ! Κυβέρνησις ἰησουϊτικὴ ! Καὶ ἐγὼ ὁ ἑ α ρ - β α ρ ο ς Βλλην (!) ἐθρήνησα τὴν τύχην τῶν τοιούτων πεφωτισμένων.

(δ) Τὴν Μεσσήνην τῆς Σικελίας, ἐκεῖ βλέπει τις τὴν τυραννίαν καὶ τὴν διαφθοράν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ὀψεις. Ἀνδράποδα λείχοντα τοὺς πόδας τῶν τυράννων, ἀνδράποδα λείχοντα καὶ ἡ πενία, περιέπτανται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τοῦ δυστυχικοῦ ἐκείνου Λαοῦ.

(ε) Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1850, ἐπισκέφθην κατὰ πρῶτον τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων. Ἀδυνατῶ ἵνα περιγράψω, ὅποια αἰσθήματα, ἐπαλαιον ἐντὸς τοῦ στήθους μου, ὅποια ἀναμνήτεις ἐκύκλωσαν τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὴν θεάν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου πανοράματος τοῦ Βασίλειου. Ἄφατος λύπη μὲ κατεκυρίευσεν, ὅτε εἶδον τὴν σημαίαν τῆς ἡμισελήνου κυματίζουσαν, καὶ ἀγερώχως μετὰ τῶν ἀνέμων παίζουσαν. Ἰδοὺ καὶ τινες στοίχοι, τοὺς ὁποίους ἔγραψα τότε, ἅμα ἐξελθὼν καὶ γνοὺς τὰ τῆς κοινωνίας ἐκείνης.

Τὸ πάτριόν μου ἔδαφος, ἄφησα καὶ τὴν πρῶραν
Ἑστρεψα ἔς τὴν διθαλασσην, τοῦ Βυζαντίου χώραν.

Ἐπαλλεν ἡ καρδίᾳ μου, σφοδρὰ μέσα ἔς τὸ στήθος
Κι' ἐκύκλου ἀναμνήσεων, τὴν κεφαλὴν μου πλῆθος.

Ἐβθασα, περιέφερον, ἅμ' ἀποβάς τὸ βλέμμα
Ἐς τὰς ἀχνιζούσας ἀγνιάς, εἰσέτι ἀπὸ αἵμα,

Πλὴν μάτην ἀνεζήτησα, τὴν πόλιν Κωνσταντίνου
Τὸν θρόνον, τὸ διαδῆμα, καὶ τὸν λαὸν ἐκείνου!

Εἰς μάτην ἀνεζήτησα, τοὺς θεοὺς Χρυσοστόμους
Διδάσκοντας εἰς τὸν λαόν, τοῦ Ἰησοῦ τοὺς νόμους.

Τὰ πάντα μαῦρος κυκεὼν, τὰ πάντα ὑλικότης,
Οὐδὲ λαὸς! οὐδ' ἱερεῖς! οὐδὲ Παναγιότης!

Ἦ ποικιλία τῶν γλωσσῶν, καὶ τῶν ἡθῶν τὸ κράμα
Περίεργον ἔς τοὺς ὀφθαλμούς, παρουσιάζουν δράμα. κτλ.

(ζ) Ἀπανταχοῦ ὕλισμός! Ἀπανταχοῦ ἀγυρία! Ἐταῦθα ἡδυνά-
μεθα νὰ εἰπώμεν πολλά . . . Ἀλλὰ σιωπῶμεν, διότι οἱ ἄνθρωποι, ἐς

κεῖνοι, οἵτινες ἀσυστόλως καὶ οὐδὲν αἰδοῦμενοι πράττουσι τὰ κακὰ, ἐ-
ρυθριῶσιν ἂν μόνον τὰ ἀκούωσι.

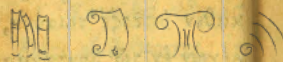
(η) Φρικώδες θέαμα!! Ἡμῶν ἐν Σύρῳ κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ πα-
ρελθόντος ἔτους, ὅτε τρεῖς κακούργους, ἐκαρτομήτησαν. Ἡ πρᾶξις ἔλαβε
χώραν, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας, καὶ ὁ λαὸς συνέβη παν-
ταχόθεν ἵνα ἴδῃ τρεῖς κεφαλὰς ἀποκοπτομένας τοῦ στελέχους, καὶ γαυ-
ριῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ αἵματος τῶν ἀθλίων ἐκείνων, ἔχειροκρότει
εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δημίου. Δυστυχῆς ἀνθρωπότης! Τὴν ὑστεραίαν
ἐξεληθῆσα ἡ φιλιάνθρωπος Ἑνωσις, ἔλεγεν. «Οἱ Κακούργοι
» ἐκαρτομήτησαν, καὶ ἡ κοινωνία ἱκανοποιήθη. Ἡμεῖς οὐδεμίαν
παρτήρησιν ἐπιφέρωμεν, καὶ τί θέλετε νὰ εἰπώμεν ἐλέποντες τὸν Νό-
μον ἀμύλλωμενον μετὰ τῶν κακούργων; Ἀπλῶς μόνον ἐρωτῶμεν, Ἐν-
ῆδύνατο νὰ εὑρεθῇ μέσον τιμωρίας, ἱκανὸν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν στυ-
γεράν ἀνθρωποκτονίαν; — Ἐξ ἄλλου, ἡμεῖς καθὼ δημοκράται προ-
σβύσαμεν, ὅτι πᾶσα Κυβέρνησις ἔχει χρεὶς νὰ προλαμβάνῃ τὰ κακούρ-
γήματα, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ τιμωρῇ αὐτά. Ἐρωτῶμεν δὲ καὶ
πάλιν τοὺς ἰσχυροὺς, Ἐπότε θέλει ἐννοήσωσι τὴν μεγάλην ταύτην ἀλή-
θειαν;

(θ) Καὶ δὲν ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα τοὺς ἀθλίους ἐκείνους Δαβέλλην καὶ
Συντρ. ἀλλὰ τοὺς ληστὰς τῶν πόλεων, ἐπικινδυνωδέστερους καθ' ὅσον
μᾶλλον μένουσιν ἀτιμώρητοι. Ὅτι δὲ ἡ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἀνέ-
καθεν ἐκείνην τὴν ἐπιμαρτύρηται μοι καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Σουτσοῦ
λέγων ἐν τῇ ἀναμνηστικῇ Σχολείῳ.

α Κατατυραννεῖ τὸ ἔθνος, ἑκατόνχειρος ληστεία
 α Συνταγματικὴ τοῦ ἔθνους, καλουμένη Πολιτεία.

(ι) Ἴδου ἑκατὸν Ἀθηναῖκαι ἐφημερίδες, διαρηνγόμεναι τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἀνακράζουσι· α Βλασφημία! Βλασφημία! Ἡμεῖς δὲν δίδομεν προσοχὴν εἰς τὰς φωνασκίας ἀνθρώπων, ἐπισκεπτομένων ἀνὰ πᾶσαν πρωτομηνίαν τὸ δυστυχὲς ταμεῖον τοῦ ἔθνους, καὶ οἵτινες κατ' αὐτοῦ ἐπιπίπτουσιν ὡς οἱ Γάλλοι κατὰ τῆς Μαλακώφης. Διὰ δὲ τοὺς ἀπλουστέρους ἀναφέρομεν καὶ τοὺς ἐπομένους στίχους τοῦ Κ. Α. Σούτσου λέγοντος ἐν τῇ Τουρκομ. Ἑλλάδι.

- α Ἡ Μοναρχία σήμερον φθίρει
 α Τὸν χαρακτῆρα τῶν πολιτῶν
 Καὶ τὸ δουλόφρον ἦθος ἐνσπείρει
 α Κολάκων τρέφουσα συρφετὸν.
 α Ἐντὸς ματαίου κύκλου Προγόνων
 α Ἐπικαθίζεται εἰς τὸν θρόνον,
 α Αὕτη ἀγέρωχος, καὶ βαρεία
 α Εἰς χώραν ὅπου ὑποτελεῖς
 α Παιδοδιδάκτας, ἡ Σικελία
 α Ἐστελλε πάλαι τοὺς βασιλεῖς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὴν πρωτὴν τῆς 22 Αὐγούστου, (1856), ἐξελθὼν τῆς οἰκίας περιεφερόμην μόνος, εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Πατρῶν, παραδεδομένος εἰς θαθεῖς συλλογισμούς· ὡς ἂν προφθανόμην ἀπαίσιόν τι. Μετ' οὐ πολὺ συναντήσας με, Κεφαλλὴν τις, μοὶ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Ἀδελφοῦ μου, ὃν ἐγὼ ἤγνούουν. Ἡ ἀπαίσιος αὕτη Ἀγγελία, λεχθεῖσα μοι τοσούτον ἀπρὸςδοκῆτως, μοὶ ἐτάραξε τὰς φρένας. — περιτυλιχθεῖς, καὶ ἀργοβαδίζων, ἔφθασα, ὑπὸ τὰ περιστύλια τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, ὅπου καθήσας παρεδόθην ἀνεν χαλινοῦ εἰς τὴν θλίψιν μου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραφορᾶς ἐκείνης, λαβὼν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακείου μου χάρτην ἔγραψα διὰ μολυβδίδος τοὺς ἐπομένους στίχους.

Questi doni però, tu accogli intanto

Chè nei Funebri sacrificj offrio.

Dei Maggiori il costume antico e santo.

Questi accogli pur tu, che assai del mio

Sono grondanti ancor, Fraterno pianto,

E addio per sempre o mio germano Addio.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΕΘΥΡΙΟΥ

(Catul. traduz. del. Parini).

Ἀπέθανες ! . . . Εἰς τὰς φρικτὰς τοῦ εἴου τρικυμίας
 ὦ Ἀδελφέ, μὲ ἄφησες στενάζοντα καὶ μόνον !
 Ἀπέθανες ! . . . φεῦ ! . . . καὶ ἡμῶν τῆς δυστυχεῖς καρδίας
 Μαστιζομένης ἄφησες ἀπὸ φρικτῶν πόνον !
 Ἀπέθανες ! . . . ὦ λύσσα ! . . . ὦ φρικτὴ ἀπελπισία !
 Ἀπέθανες ! . . . κί' εἰς τὸ φρικτὸν φεῦ ! τοῦ θανάτου στρῶμα
 Ὅμματα στρέφων γύρω σου, ἡμίθεστα καὶ κρύα
 Μάτην ἐξήτεις, ἀδελροῦ ἔν' ἀπαντήσης τ' ὄμμα !
 Ἦμην μακρὰν ! . . . ἡ Μήτηρ μας, ἦτον μακρὰν κί' ἐκείνη !
 Δὲν σὲ συνώδευσέ κλαυθμὸς ἀδελφικὸς καὶ φίλος !
 Ἀνοιγες τὰς ἀγκάλας σου, ἔς τὴν ἔσχατην ὁδύνῃ,
 Ὅποτε φεῦ ! ἐπῆρχετο ὁ θάνατος ὀργίλος !
 Ἀλλὰ αἱ χεῖρες ἐπέσαν, μολύβδινα βαρεῖαι.
 Ἀγκαλισθεῖσαι τὸ Κενόν !
 Καὶ ἀνακράξας α' Ἀδελφέ ! πικρὸν ποτῆρι πίε !
 Ἀπέπτῃς εἰς τὸν οὐρανόν ! ! !
 Τὸ σῶμά σου δὲ θυβισθὲν, εἰς τὸ ἀφρώδες κύμα
 Ἔς τὰ σπλάγγνα τῶν ἰχθύων
 Εὔρηκε μαῦρον ἄσυλον, εὔρηκε μαῦρον μνῆμα
 Ἄνευ Μητρός δακρύων ! !
 Κί' ἐγὼ στενάζων καὶ θρηνῶν, μικρὰν παρηγορίαν
 Εὐρίσκω διερχόμενος, τὰς οὐρανίους σφαῖρας·
 Καὶ νοερῶς ἔς ὁμήγοριν, πανσέβαστον καὶ θεῖαν
 ΣΕ θεωρῶν νεμόμενον τῆς ἀρετῆς τὸ γέρας.

Τῷ ΠΟΙΗΤῃ Π. ΣΟΥΤΣΩ

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Υἱοῦ του.
 (Αὐγούστος 1857.)

Ἦ τί στήν Λύραν σου τανύεις, χορδὰς πένθους καὶ δακρύων ;
 Κλαίοντα ὄρα· Σ' ὁ Φοῖβος, ἀνατέλλων τε καὶ δύων !
 Εἰς τὰ ὧτά μου βομβοῦσιν, οἱ θρηνώδεις στεναγμοί Σου !
 Διαιτί ; . . . καὶ στήν φωνήν μου, ἀποκρίνεται ἡ φωνή Σου.
 « Φῶλε ! λέγει, ὁ υἱός μου, ἀνοιξε τὰς πτέρυγας του
 « Καὶ ἐπέταξ' εἰς τὸν θρόνον, τοῦ Κυρίου του καὶ Πλάστου,
 « Ἀγγελος ! . . . εἰς τῶν Ἀγγέλων, ἐπορεύθη τὴν χορείαν·
 « Ὡδὴν ψάλλει μετ' ἐκείνων, ἐναρμόνιον καὶ θεῖον.
 « Μετ' αὐτοῦ τὸ φῶς μου φέρων, μ' ἐγκατέλειπ' εἰς τὸ σκότος
 « Εἰς τοῦ Ἀβραάμ τοὺς κόλπους, πορευθεὶς ἐκεῖνος πρῶτος·
 « Ἴν' ἀγάλληται αἰωνίως. Καὶ ἐγὼ στὸν κόσμον μείνας
 « Τῆς στερησεώς του φέρω, βαθυπνίκτους τὰς ὁδύνας. » . . .
 Ναί ! . . . Τὸν εἶδον, ὅτε ἦλθον, Ποιητὰ στήν Σὴν οἰκίαν !
 Κί' ἀνεκάλυψας ἐκεῖνον τοῦ Πατρὸς του τὴν καρδίαν.
 Ἐλαμπες τὰ ὄμματα του, θεῖος Ἔρως τῆς Πατρίδος
 Καὶ ἐθαύμασα συνάμα, τὸ Ἀγγελικόν του εἶδος !
 Ἦνθα ΚΩΗΛΟΓΕΙΟΣ. Σ' τὸν κόσμον, πλὴν οἱ Ἀγγελοι μὴ ζῶσι ;
 Εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, αὐτοὶ μόνον ἐντροφῶσι.

Καὶ χορεύοντες ἡσυχῶς στὸν Ναὸν τῆς ἀληθείας
 Βλέμματα ῥίπτουσιν οἴκου, εἰς ἀνθρώπων τὰς κακίας
 Μετ' ἐκείνων συγχορεύει, καὶ ὁ Νέος Κωνσταντῖνος
 Ὃπου ἴσταται σιμά του, καὶ ὁ θεὸς του ἐκεῖνος
 Ὃστις εἰς τὰς πεδιάδας, πάλαι τοῦ Δραγατσανίου
 Ὃλοκαύτωμα ἀνέβη, εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κυρίου
 Καὶ κατέβησε εἰς τοὺς πόδας, τοῦ σφαγιασθέντος Πλάστου
 Τὰς ὑπὲρ Ἐλευθερίας, τῆς Πατρίδος μας, εὐχάς του . . .
 Πλὴν εἰς αὐτὰ οὐδὲν προσέχων, Σὺ νυχθημερὸν στεναῖζεις,
 Καὶ μὲ σπαραγμῶδη τόνον, τὸν Υἱὸν παντοῦ φωνάζεις !
 Μετὰ σοῦ καὶ ἐγὼ ἐνὸνω σήμερον τὰ δάκρυά μου
 Εἴθε βάλαμον νὰ χύσῃ, στὴν ψυχὴν Σ' ἡ λαλιά μου.
 Ἡ Νεανικὴ ψυχὴ μου, εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὸν πόνον,
 Οἶμοι τάλας ! νὰ συμπάσχῃ, ἐσυνείθισε πρὸ χρόνων !
 Καὶ ἡ Μοῦσά μου νὰ ψάλλῃ, θλίψων, ὠδὰς καὶ θρήνων
 Κατεκρίθη, ἐν τῷ μέσῳ ψυχικῶν φοικτῶν ὁδῶν.
 Στερηθεὶς τοῦ Ἀδελφοῦ μου, εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ βίου
 Μόνος, ἔρημος, διήγον ζωὴν εἰδους ἀπαιτίου.
 Πλὴν ἐνώπιόν μου ἔστη, ἡ Πατρίς αἱματωμένη.
 Καὶ εἶδον ὅτι νὰ πληρώσω, πρὸς ΑΥΤΗΝ πολλὰ μοῦ μένει.
 Τὸ λοιπὸν, πρὸς ΑΥΤΗΝ πάντα, ἔστρεψα τοὺς στοχασμούς μου
 Καὶ ἔθαψα εἰς τῆς ψυχῆς μου τ' ἄδυτα τοῦ στεναγμοῦ μου . . .
 Στερηθεὶς καὶ Σὺ ὁμοίως, τοῦ Ἀγαπήτο, υἱοῦ σου
 Εἰς τὰ γῆινα νῦν πάντα, μὴ κλείσῃς τοῦ ὀφθαλμοῦ σου.
 Ὑπηρετεῖ τὴν Πατρίδα, εἰς Αὐτὴν νὰ ἀφιέρωσθαι
 Διατρέχων μέχρι τέλους τὸ ὥραϊον σταδίό σου.

Ἄοιδε Ἐλευθερίας, τὸ μελίρρυτόν σου στόμα,
 Μὴ μὴ τὸ καταδικάσῃς, εἰς δεσμὰ σιγῆς ἀκόμα.
 Σ' τὰ Ἐλεύθερά σου ἔπη, ἂ ! ποσάκις συγκινήθην
 Καὶ τὴν νέαν Ποίησίν μου, εἰς Ἐκείνα ἐμυήθην.
 Ἐθελγε τὴν ἀκοήν μου, ἡ μελίρρυτος φωνή σου,
 Καὶ μ' ἀνύψου εἰς τοὺς δόμους, Οὐρανίου Παραδείσου.
 Τὸ Νεανικὸν ἐπτέρου, πνεῦμά μου ὁ Ὁδοιπόρος
 Μ' ἐνθουσίαζ' ὁ Βλαχάδας, ὀρμιζόμενος εἰς τὸ Ὅρος.
 Πλὴν αἱ πάλλουςαι καρδίαι, πρὸς Θεοῦ ! μὴ χαυνωθῶσι
 Ὑπὸ τῆς φοικώδους λύπης, ἀλλ' ἀνδρείαι ἄς σταθῶσι.
 Τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα χρέος, μέχρις ὅτου ἐκπληρώσουν
 Καὶ τὴν Ἱερὰν ἐκείνην ἐντολήν των τελειώσουν.

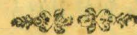
Ο ΑΙΦΝΗΔΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

Ἰούνιος ! . . . Ἀνέτειλεν, ἡ εἰκοστή του πρώτη,
 Γλυκὰ γλυκὰ προβαίνουσα, ἐδίωχνε τὰ σκότη,
 Τῆς Νύκτας, ἡ Ἠὼς
 Καὶ ὀπισθεν ὁ Ἥλιος τὸ φλογερὸν ἀμάξι
 Ἀκτινοβόλος ἐδίωχνε, τὰ Ἄστρα νὰ τρομάξῃ,
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Τὰ πετεινὰ ἀρχίσανε, τὰ αὐγινὰ τραγούδια,
 Καὶ γλυκερὰ δρόσος ἔπιπτε σ' τὰ χόρτα, σ' τὰ λουλούδια,
 Τοὺς ἔδιδε ζωὴν
 Μὲ χάριν ἀνυψώνανε, τὸ δροσερὸ κεφάλι,
 Καθεν' φαίνεται πάτχι'ε, τὸν Πλάστην του νὰ ψάλλῃ
 Πλὴν δὲν εἶχε πνοήν.
 ' Ποιὸ χέρι τὰ τριαντάφυλλα, Ἐρωτικὰ μαζώνει ;
 ' Ποῖ'α ἄρρησε τὴν κλίνη της, καὶ περιτρέχει μόνη.
 Στὸν κῆπον τὸ ταχὺ ;
 ' Ποῖαι φροντίδες ἔδωξαν, ἀπὸ τὰ βλέφαρά της
 Τὸν ὕπνον ; — Πῶς τὰ δάκρυα, ἀπὸ τὰ ὄμματά της
 Πίπτουν ὡσάν βροχὴ ; . . .
 Κύττα τὴν ! Μὲ ἀσπρόπτερον, μὲν μοιάζει περιστέρι ;
 Τὸ στήθος Ἀλαδάστρινον, κρινόλεικον τὸ χέρι,
 Σὰν Πέρδικα πατεῖ !
 Στὴν αὖρα κυματίζουσα, ἡ μελανὴ της κόμη
 Σὰν νέφος εὐσχημάτιστον. — Ὡ ! δὲν εἶδα ἀκόμη.
 Εὐμορφὴ σὰν αὐτὴ !
 Ἐλεγες κι ἦτον Ἀγγελος, κι' ἐδῶ στὴν γῆν ἐστάλη
 Νὰ μᾶς φωτίσῃ πρόσκαιρα, καὶ νὰ μᾶς φύγῃ πάλι.
 Στὰ νέφη νὰ χωθῇ !
 Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος, πιστὰ ἀντανανκλάτο
 Στὸ βλέμμα της, — πλὴν θλίψεως, σκιά τις ἐπλανᾶτο.
 Εἰς τὴν γλυκερὰ μορφή ! . . .

Κύττα τὴν ! ὦς κι' ὁ Ζέφυρος, νὰ τὴν ἰδῇ γυρεύει
 Καὶ μέσ' τὰ δένδρα κρύπτεται, καὶ τὰ κλαδὴ σαλεύει,
 Εἰς ἄκρον ἀναιδῆς !
 Κι' αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ἀρτεμις, θεοῦσσα στὰ δάση,
 Τὴν εἶδε κι' ἐσταματήσῃ, τὰ κάλλη νὰ χορτάσῃ,
 Ὅπου ποθεῖ καθεὶς . . .
 Ἔμασε τὰ τριαντάφυλλα, κι' ἔκαμ' ἓνα στεφάνι,
 Κι' ἐπάνω στὸ κεφάλι της, μαγευτικὰ τὸ θάνει
 Καὶ φεύγει πετακτὰ !
 Εἰς μία ἐρῶσι ἑστάθηκε, τὸ πρόσωπο κυττάζει,
 Γελᾷ, . . . Πλὴν φεῦ ! 'κιτρίνισε, ἡ ὄψις της χλωμιάζει
 Πίπτει στὴν γῆν νεκρά !!!
 Τὸ σκέλεθρο ἐδιχάθηκε, τοῦ φοβεροῦ θανάτου,
 Τὴν εἶδε ! . . . τὴν ἐφθόνησε ! . . . Καὶ εἰς τὸ πέρασμά του
 Τῆς ἦρρε τὴν ψυχὴ ! !
 Σὰν βόδο ποῦ ἀγέρωχος, τὴν κεφαλὴν σηκώνει,
 Ἀλλὰ ἀνεμοστρόβιλος, αἶφνης τὸ ξερρίζώνει,
 Μαράνθηκε κι' αὐτὴ ! !
 Τὴν ἑάλλανε 'ς ἀνθόπλεχτο, φεῦ ! τοῦ θανάτου στρώμα
 Στὸ πέρασμά της δάκρυα, ἔχυνε κάθε ὄμμα,
 Αὐτῶν ποῦ τὴν κυττοῦν.
 Ὡς ἀνθρωπότης μάταιη ! . . Νέες ἐδῶ κυττάξτε
 Πῶς ἡ Νεότης φθείρεται ! Τὰ κάλλη, νὰ τρομάξτε
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Πῶς χόμα καταντοῦν.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ ΜΑΛΑΚΗ

Ποιητῇ τῶν ἡμερῶν τοῦ Στρατοδικείου.

(Μελίτη, Φεβρουάριος 1856.)

(Δημοσιεύομεν τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν, οὐχὶ ὅπως δώσωμεν δείγμα
ὑφους ἐπιστολογραφικοῦ, δὲν ἔχομεν τοιαύτας ἀξιώσεις, ἀλλ' ἵνα δεῖξω-
μεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ Δημοκράται, εἰδότες κάλλιστα τὰς διαθέσεις τῶν ἰ-
σχυρῶν, οὐδέποτε ἀπατώμεθα εἰς τὰς περὶ αὐτῶν κρίσεις μας.

Τοῦ πατρίου μου ἐδάφους, ΦΙΛΑΤΕ ἀποδημήσας
Ἔαψα ψυχὴν καὶ πνεῦμα, εἰς τὴν γῆν αὐτὴν μαζήσας,

Καὶ τὸ σῶμα ψυχῆς ἄνευ, εἰς τὰ ξένα περιφέρω
Ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, καὶ στὴν ἐρημίαν χαίρω.

Δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἐχάθη, καὶ μετῴλλασεν ἡ φύσις
Ἐν ἐλλείψει δὲ πραγμάτων, τρέφομαι μὲ ἀναμνήσεις.

Ἐνθυμούμενος δὲ φρίττω, τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ὅτε
Ἀπηγχόνιζον ἀθώους, τῶν Κελτῶν οἱ στρατιῶται,

Καὶ τοὺς ὑπερασπιστάς τ' αὖν, μετὰ θράσους, μετὰ τάχους,
Τρισμακρὰν νὰ ἐκτοξεύουν, εἰς ξηροὺς καὶ ἀγρόνους βράχους,

Πρὸς στιγμὴν πλὴν ὡς ἀφήσω, τὰς αἰματηρὰς εἰκόνας
Τοὺς Προδότας, Μητράλοιός, καὶ ἐπιλοιπούς λυμειῶνας.

Καὶ τὰ κατ' ἐμὲ συντόμως, φίλε μου! ὡς σοὶ ἐκθέσω
Καίτοι ψυχικῶν ὀδύνων, εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ.

Ἄν ὀλίγον τὰς ιδέας, εὖρες δὲ ἀσυναρτήτους
Καὶ ἀνάρμοστος, ἂν ᾦναι, ἡ τραχεῖα ἡ ὑφ' ἑτοίμην
Φίλε μου! ἀπόδωσέ το, στῆς καρδίας μου τὰ πάθη
Βράζοντα, ὡς κρατὴρ Αἰτνῆς, εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βάθη.

Τὰς ἡμέρας μου πικραίνει, ἡ Δουλεῖα τῆς Πατρίδος
Καὶ ἄκτις δὲν μὲ εὐφραίνει, γλυκοῦ μέλλοντος ἐλπίδος.

Ἰδοὺ πάλιν στὴν κοιτίδα, τῆς θεᾶς ἐλευθερίας
Συναθροίζοντ' οἱ Προστάται, τῆς κτηνώδους τυραννίας.

Νὰ δεσμεύσωσι τὰ ἔθνη, μὲ ἀλύσεις βαρυτέρας
Κατὰ γράμμα μιμηθέντες, τοὺς ἀγρίους τῶν πατέρας

Μὴν ὁ πόλεμος φοβοῦνται, φίλε! τοὺς ἐξασθενήσει
Καὶ ὠφελθὲν πᾶν Ἕθνος, τὰ φοικτὰ δεσμά του λύσει.

Τὴν ἐξάντωσιν τῶν ἐλέπων, δι' αὐτὸ νὰ ἐνωθῶσι
Σπυδουσι, καὶ ἐπὶ τῆς τέφρας τῶν Λαῶν ν' ἀνυψωθῶσι.

Κι' εἰς τῆς φίλης μας Πατρίδος, τὰς πληγὰς ἵλας ῥανίδας
Χέοντες ψευδοὺς βαλσάμου, καταστρέφουν τὰς ἐλπίδας.

Τοῦ ὥραίου μέλλοντός της . . . ὦ Θεέ πρός τί δὲν ῥίπτεις
Κερανοῦς; Πρὸς τί μὲ φλόγας, τοὺς ἀχρεῖους δὲν καλύπτεις; . . .

Αὐτὰ φίλτατε, πικραίνουν, τὰς ἀθλίας μου ἡμέρας
Ὡς προβλέπων τυραννίας, ἀνυψούμενον τὸ τέρας,

Εἰς ἀδιασείττους στήλας, ἐπὶ βάθρων ἀκλονήτων
Καὶ τὸ ὄνειρόν μας μένον, πάλιν ὄνειρον ὡς ἦτον . . .

Ἄλλ' ἐνταῦθα φεῖ! ἡ Μοῦσα, μὲ ἀφίνει ἀποστατίς
Καὶ λυγρὰ κεντρεῖ τὴν καρδίαν, ἀποστὰς τὰ πτερά της.

Τὸ λοιπὸν ἔχε ὑγίαν! φίλτατε ἔχε ὑγίαν!
Τὴν αὐτὴν δὲ διατῆρει, ὥς ἐμὲ πάντοτε φίλιαν! . . .

Γράψε μου καὶ Σὺ ἐνταῦθα, γράψε μου ἀν' υγειαινῆς

Καὶ εἰς τοὺς . . . τὴν Ἐπιστολὴν συσταίνεις.

Περὶ τῶν Πολιτικῶν μας, καὶ περὶ τῶν Ἐξωρίστων

Γράψε μου ὅτι γνωρίζεις, ποία ἡ κατάστασις των . . .

Τοὺς τοῦ Λαμενναὶ δὲ λόγους, μὴ εὐρὼν θέλει φροντίσω

Ἄμα εἰς τὴν Μασσαλίαν, ἀφίχθω νὰ τοὺς ζητήσω.

Ἐπειδὴ καὶ μετ' ὀλίγας φεύγω δι' ἐκεῖ ἡμέρας,

Καὶ ἐδῶ λαμβάνει φίλε ἡ Ἐπιστολή μου πέρας.

Ἡ Ἐπιστολή αὕτη ἐγράφη πρὶν τῆς Παρισιανῆς Συνθήκης, ἀλλὰ τότε οἱ λόγοι ἡμῶν ἐνομιζοντο ἀνεμῶλιοι, ἀλλ' ἡ Συνθήκη ἐγένετο. Καὶ Ὅποσον Αἷσχος!! Ἐξ Δυνάμεις Εὐρωπαϊκαὶ Περφοτισμέναι (!!!) συνελθοῦσαι ὑπέγραψαν, (μὴ ἐξαιρουμένης οὐδ' Αὐτῆς τῆς Φιλέλληνης, καὶ Ὁρθοδόξου Ῥωσσίας) τὴν ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ!!!

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, εὐρίσκονται εἰσέτι ἄνθρωποι τοσοῦτον ἀπλοῖ, (διὰ νὰ μὴ εἰπῶμεν ἀνόητοι, ἀνδρὲς εἶναι ἀπαταιῶνες) οὔτινες τὴν Λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, παρὰ τῶν Ἰσχυρῶν περιμένουσι, καὶ μετὰ τοσοῦτου πατάγου, διακωδωνίζουσι, πότε μὲν τὰς μεταξὺ Τουβενίλ, καὶ Ῥεσσότου ψυχρότητας, πότε δὲ τὴν ἀρχαίαν καὶ κληρονομικὴν τῶν Ναπολεόντων, κατὰ τῆς Ἀγγλίας δυσμένειαν, καὶ πότε τὰς μυστικὰς τῆς Γαλλίας, καὶ Ῥωσσίας συνεννοήσεις καὶ τὴν, ἐν Στουτγάρτῃ, μεγάλῃν πῶλιν τῶν δύο Αυτοκρατόρων Συνέντευξιν. Ὅπου ἐπιον, στήν ὑγείαν τῶν δύο οἶνον ῥάδιον, οὔτινας ἡ φιλὴν ἐτιμᾶτο 2,000,000 ταλλήρων. » —

Ἡμεῖς καθὼς Δημοκράται, καὶ οὐδεμίαν πρὸς τοὺς Τυραννοὺς, οἰοῦντες ποτε χρώματος, συμπάθειαν ἔχοντες, οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἐλπίζομεν· διότι πιστεύομεν, ὅτι οὐδέποτε θέλει συνταυτισθῶσι, καὶ συμβαδίσωσι, ἡ Τυραννία μετὰ τῆς Ἐλευθερίας, — ἡ Ἀντίδρασις μετὰ τῆς ἐνεργείας — ἡ ὁπισθοδρόμησις μετὰ τῆς Προόδου. — Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ἀνθρωπότητος τὴν σήμερον εἶναι μεγάλαι, οἱ λαοὶ ἐγνώρισαν τὴν ἀποστολὴν των, καὶ τὴν θέσιν των, καὶ τὰ ἡμέτερα δὲν πληροῦσι τὰς ἀνάγκας των. Εἰλικρινῶς δὲ φρονούντες ὅτι, Β α σ ι λ ε ὺ ς, καὶ Α α ὀ ς, εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα, περιμένομεν μὲ καρδίαν πάλλουσαν, τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν οἱ λαοὶ ἐγκαταλείποντες, τὴν παρούσαν φαινομενικὴν ἀπραξίαν των· θέλει ἀνυψώσωσι τὴν σημαίαν τῆς ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΕΝΟΤΗΤΟΣ καὶ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ, συμφῶνως μὲ τὴν ἐσπέραν τοῦ Χριστοῦ Διδασκαλίαν.

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΟΣ ΜΟΥ

ἡ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΚΙΑΝ.

(Βγράφη ἐντὸς τῶν Δεσμωτηρίων Κεφαλληνίας 18 Ἰουλίου 1857.)

ὦ ἀνθρώπινος κακία, πᾶψε πᾶψε τὴν ὁρμή!
Φθάν' ἡ τόση σου μανία, φθάνει πλεῖο οἱ σπαραγμοί!
Αἱ ἐκστάσεις τοῦ βήματος, φθάνει πλεῖο τὰ ξαφνικά!
Μὴν ἀνέχῃς κεντρίν ἐν ἐνδομῇ, καὶ τὴν κάθε παρασίαν!

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Φθάνει ! ὡς πότε ἡ σκευωρίας ; Φθάνει ! ὡς πότε τὰ κακά ;
 Εἶναι τόσες ἀτιμίες, ποῦ περνοῦνε στὰ παιδιὰ !
 Τί σοῦ φταίνει ἡ ἀθωότης, ὅπου τόσο τὴν μισᾷς ;
 Πρέπει νὰν' κάνεις Προδότης, διὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷς ;
 Ὡς συντρόφους σου ἐκλέγεις, τοὺς ληστὰς καὶ τοὺς φονεῖς !
 Ἐπειτα ὅζου βγαίνεις λέγεις, πῶς νὰ μὴ 'μιλῇ κάνεις !
 Βίς τὰ σπῆτ' αὖ μέσα 'μβαίνεις, τρομερὰ ἀρπακτικὴ
 Καὶ ἡ Αὔσσα τῆς Ὑαίνης, χέρι πόδια σοῦ διοικεῖ.
 Καὶ Ἀλλοίμονον 'ς ἐκεῖνον, ποῦ εἰς Ἑσένα ἀντισταθῇ
 Βίς τὴν δύναμί σου κλίνων, πρέπει ἀφεύκτως νὰ χαθῇ !
 Μὲ ἀπάντητες στὸν δρόμο, ἕκαμα νὰ ἀντισταθῶ
 Καὶ μὲ σπρώχνεις μὲ τὸν ὄμο, ἀπουκάτου, στὸν κρημνὸ !
 Σίδερα θαρειὰ, ἀλυσσίδες, μοῦ ἐτοιμάζεις μιὰ νυχτιά
 Μόλις κύτταζες καὶ μ' εἶδες, νὰ σοῦ στέκωμαι ἐμπροστά.
 Σὺ βασίλισσα, Κυρία, ποῦ τὸν κόσμον διοικεῖς
 Ὡς τοὺς Ἀ η σ τ ᾶς δίνεις θραβεῖα, τοὺς Κ α λ ο ὺς δὲ τυραννεῖς,
 Ὡς ὅσους κλίνουν τὸν αὐχένα, εἰς ΕΣΕ, βαθμοὺς θωρῶ,
 Πλὴν ἀλλοίμονον 'ς ἐμένα ποῦ ἐλεύθερα φρονῶ !
 Γ λ ἡ γ ο ρ α 'ν ε ἵ, μ' ἀποστέρνεις, μὲ τοὺς ἄλλους ποῦ μισεῖς
 Ἡ ἀνασχυντὰ μὲ σέρνεις, στὰ δεσμὰ τῆς φυλακῆς.
 Δὲν σὲ φθάνει ὅμως νὰ πάψης, τὴν τρισαθλίαν μου ζωὴ,
 Ἀλλὰ θέλεις νὰ προσάψης, καὶ κηλὶδα στὴν τιμὴ !
 Ὡς κακοῦργον καὶ ἀχρεῖον, βγαίνεις μὲ κατηγορεῖς,
 Καὶ ὡς μέγα Ἀριστεῖον, ἀλυσσίδες μοῦ φορεῖς ! !
 Διὰ τί ; . . . Νὰ τὸ εἰπῶ φρίττω, . . . διότι θέλησα καὶ ἐγὼ
 (Βίς τὸν κόσμον τὸ κηρύττω) ν' ἀσφαλίσω ἕνα χωρὶ.

Καὶ νὰ θέσουμε ἐνὰ φράγμα, στῆς Ἀστυλίας τὴν ὁρμὴ,
 Ὡς Πέστε ἦτον τοῦτο πρᾶγμα, ἀξιο γὰρ καταδρομὴ ;
 Ἀλλ' ΕΣΕ σοῦ ἐκακοφάνη, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὴ,
 Καὶ στὰ Λάφυρα ποῦ κάνεις, βρίσκεις βρίσκεις τὴν τροφὴ !
 Καὶ γὰρ τοῦτο ἀγριεύεις, κατ' ἐπάνου μας χουμᾷς
 Νὰ μᾶς καταπιῇς γυρεύεις, νὰ μᾶς σχίσῃς πιθυμᾷς.
 Σὰν τὴν Ἄρκτο ποῦ δταν χάσῃ, τὰ νεογέννητα μικρά !
 Αὐτοσσιασμένη μὲς τὰ δάση, αἶμα ἀνθρώπινο διψᾷ.
 Κατοικοῦνε στὴν καρδιά σου, φθόνος καὶ ἐγωϊσμός
 Καὶ εἰς τὰ συμφέροντά Σου, θυσιάζετ' ὁ πτωχός.
 Τί σὲ μέλει ἂν σιὸ σκοτάδι, ἀθλία χήρα ξενοχτᾷ
 Ἀφοῦ πῆρες σὺ τὸ λάδι, ὅχ τὴ μόνη τῆς ἑλιά ;
 Τί σὲ μέλει ἂν περνοῦν μέρες, καὶ δὲν τρώγει τ' ἀρρανό ;
 Ὡ ! ἐσύ δι' αὐταῖς τές λ έ ρ ε ς, δὲν ζαλίζεις τὰ μυαλό ! . . .
 Ἀλλ' ὑπάρχει δίκη θεία, ὕψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς
 Ὅπου τιμωρεῖ τὴ βία, καὶ παιδεύει τοὺς κακοὺς ! ! !

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΝΤΑΔΙΚΙΑΙ.

(Τὸ παρὸν ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον Ποιημάτων, ἐγράφησαν
κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1855.)

Ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας, αἱ τοῦ Παρνασοῦ κοιλάδες,
Τῶν Μουσῶν τὰς περσιθύμους, δὲν ἀντήχουν ἀρμονίας
Καὶ ἡμέραι ἀποφράδες
Διεδέχοντο, τὰς νύκτας τῆς τοῦ Ἑλλήνος δουλείας !!!

Καὶ ἡ φρίκη τοῦ θανάτου, εἰς τὴν χώραν ἐπεχύθη
Τὴν τεκοῦσαν Φιλοσόφους, Ποιητὰς καὶ Ἡμιθέους!

Καὶ εἰσίουσι εἰς τὰ στήθη
Αἱ καρδιαί, ὦ τοῦ αἵσχους! φρίττουσαι ὑπὸ τοῦ δέους

Οἱ νεκροὶ τοῦ Λεωνίδου, εἰς τὸ φέγγος τῆς Σελήνης
Ἐξερχόμενοι τῶν τάφων, τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐθρήνουν,
Κράζοντες, ὦ τῆς αἰσχύνης!
Δὲν ὑπάρχουσιν ἄνδρεῖοι, τὴν ἀτίμωσιν νὰ πλύνουν;

Πλὴν ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰς χαμαὶ νεουσάς
Κεφαλὰς των, ἀνυψοῦντα, τὰ τεκνία, τῇ εὐχλείᾳ,
Χειροσφίζαντα λαμπρούς
Σπάθας. Ἐθράυσαν γενναίως, τὰς ἀλυσταίς τῆς δουλείας.

Ἦς φραχθὲν χειμᾶρόν ῥεῦμα, πρὸς μικρὸν ἔρεμον μένει,
Ἀλλὰ ὄρια ἐν τέλει, καὶ φραγὴν ὑπερπηδάει

Οὕτω καὶ οἱ δεδουλωμένοι
Ἕλληνες, καθεὶς στὰ ὄρη, ἐνοπλος, τρέχει κτυπάει.

Ἡ φρικτὴ κλαγγὴ τῶν ὅπλων, καὶ ὁ ἤχος τῶν θουρείων,
Μέχρις οὐρανοῦ ἀντήχουν, . . . Ἐτρεμον οἱ Μουσουλμᾶνοί
Καὶ ἐπέπρωτο μυρίων
Ἐξ αὐτῶν τὸ αἷμα ζέον, τὰς κοιλάδας μᾶς νὰ ῥάνη.

Ἡ ἐλευθερία δάφνας, φέρουσα τοῦ Ἑλικῶνος
Εἰς τὰ ὄρη, σταῖς κοιλάδας, ἔστεψε τοὺς μαχόμενους!
Καὶ ἡ φῆμη θρονοφώνως
Σάλπιζε, ὦ λαοὶ ὑμνεῖτε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους . . .

Ἡ Ἑλλάς τέλος ἀνύψου, φαινέντερον ἡλίου
Μέτωπον, καὶ α' Ἐλευθέρα, εἰμὶ, κράζει, τέλος πάντων»
Καὶ ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου
Τὴν Ἀκρόπολιν στολίζει, διὰ νέων Ἀνδριάντων (α).

(α) Δὲν εἴμεθα Συνταγματικοί, καὶ δὲν πιστεύομεν τὸν Συνταγματισμὸν ἐνὸς
ἔθνους ὡς τὸ ἄνω τῆς αὐτοῦ πολιτικῆς εὐδαιμονίας· πιστεύομεν ὅμως αὐ-
τὸν, ὡς τὸν πρῶτον κατὰ τῆς Μοναρχίας κύττον, καὶ ὡς τὸ πρῶτον πρὸς τὸν
Δημοκρατισμὸν ὄψμα, διότι ἀπὸ εἰς Λαὸς γενοῦθ' ἀπᾶς τὴν φαινομενικὴν Ἐ-
λευθερίαν (ὡς ἀπεσπάρη) ἀφελκτικῶς καὶ τὴν Πραγματικὴν.

Ἄλλ' ὦ φίλη! νῦν Πυγμαῖοι, ἐρειδόμενοι εἰς ξένην
Βακτρίαν. Λησμονοῦντες, τοῦ ἀγῶνος τὰς ἡμέρας,
Θέλουσιν ἐρημωμένην
Τὴν Πατρίδα των νὰ ρίψουν, εἰς ἀλύσεις αἰσχροτέρας.

Νήπιοι! οἱ λησμονοῦντες, πῶς τὸν Ἕλληνα βαρύνει
Τὰ δεισμά τῆς Τυραννίας, κ' εἰ μικρὸν αὐχένα κύπτει,
Ἐπὶ τέλους λάβαν χύνει
Ὡς κρατὴρ σφριγῶν τῆς Αἰτνης, καὶ τοὺς μιαροὺς καλύπτει . . .

Ἐκ τοῦ τάφου του τὴν νύκτα, ἀνεγείρων μαύρην κάραν,
Τοῦ Καρπενησιοῦ ὁ Ἡρώς, ὦ Μαυροκορδάτε φρίττει!
Καὶ τὸ στόμα του κατάραν
Χύνον, τὴν ἀρχαίαν σχέσιν μετὰ σοῦ ἀποκηρύττει!

Σὺ Καλλέργη! σὺ ὁ πρῶτος, τοῦ Συντάγματος βραχίον
Ἐκ τὸ ἐργὸν τῶν χειρῶν σου, νῦν ζητεῖς νὰ καταστρέψῃς;
Ὅπαδὲ τῶν Παισανίων!
Σκέφθητι πῶς θνήσκων, στέφος, αἰσχους ἀντὶ δάφνης δρέψεις!

Ναί! αἰώνιος αἰσχύνῃ, τὴν ὑμῶν μνήμην καλύψει,
Ἐριᾶλται, Ἀνταλκίδαι, εἰ μὴ στρέψῃτε τὸ ὄμμα
Καὶ κατάρας λίθον ρίψῃτε
Καθεὶς Ἕλληνα, εἰς τὸ κρήπον, τὰ ὑμῶν πτώματα μύθημα!

Πρὸς Ὑμᾶς στρέφω τὸν λόγον, τέκνα Ἀριστογειτόνων
Ἕλληνες! θάρρος ἐγγύζει, ἡ τρισπόθητος ἡμέρα
Ἦ ἀπὸ τοσούτων χρόνων
Προρρήθεῖσα, ἡ Ἀναλάμψει καὶ ἡ Πατρίς μας Ἐλευθέρη.

Ναί! τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς Δελτοὺς τοῦ Ὑψίστου
Ἐνεγράφει, καὶ οὐδόλως χεῖρ θνητοῦ αὐτὸ κωλύει,
Ὡς τὸν Νεῖλον τῆς ροῆς του
Οὐ δυνήσεται ἐμφορᾶντος βρέφος, ἵν' ἀναχαιτίσῃ.

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δόξα σοι ὁ Θεός! Δόξα! Τρισευλογητὸν ἄς ᾔῃαι
Τ' ὄνομά Σου εἰς αἰῶνας!
Ἄς πηδᾷ ἡ Ἑλλάς ὅλη, ἄς χορεύουν αἱ Ἀθῆναι
Ἐπὶ κεφαλῇς των ἔχουν, δυὸ χρυσοὺς στιλπνοὺς Ταῶνας!
Ἦλθον ὁ Μαυροκορδάτος, καὶ ὁ Καλλέργης Ἰσα Ἰσα
Ἀπὸ τὰ κλεινὰ Παρίσια.
Ἦλθον! καὶ ἄστραψεν ὁ Κόσμος, καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ ψάρια,
Στὸν ἀφρὸ πᾶν χορεύουν, ἀθρίνες καὶ λουφάρια,
Ὡς ὅποτε ἀπερνοῦσαν, Ποσειδῶν καὶ Ἀμφιτρίτη
Ἐσκιρτοῦσαν οἱ Δελφίνες, καὶ ἐχόρευον τὰ Κῆτη!
Ἦλθον οἱ ἡρώες, οἱ ἡρώες, ἐν τε λῶς ἀπὸ κλεισμένων
Τοὺς ποταμούς τῶν ποταμῶν τρέχουν, στὸ Ταμεῖον φουντωμένοι.

Καὶ τῶν Ἀθηνῶν γεμάτοι, ἀπ' ἀμάξας εἰν' οἱ δρόμοι.

Δὲν κυττάτε, ἐπωμίδας χρυσᾶς, πόσοι φέρουν ὧμοι!

Ἦλθον! . . ἔφερον μαζῇ τους, τὸν χρυσοῦν αὐτοὶ αἰῶνα,

Ἐπαυσαν τὰ σκόπη τώρα, καὶ ἀνθούν τὰ φῶτα μᾶνα.

Μάλιστα κάθε ἐσπέραν

Τόσοι Δύχνοι ἀναμμένοι, ἐντροπιάζουν τὴν ἡμέραν!

Ἀλλὰ πόσαι κακαὶ γλῶσσαι, μᾶς ἐφύτρωσαν στὴ μέση!

Θέματ' ἄρρητα μᾶς ψάλλουν, ὁ Θεὸς τοὺς συγχωρεῖσι!

Γιὰ τὸ Σύνταγμα φωνάζουν, πῶς αἰσχρῶς καταπατεῖται

Οἱ ἀγωνισταί, μᾶς λέγουν, περιφέρονται γυμνῆται!

Ἐδερμευθ' ἡ Βασιλεία,

Καὶ τὸ ἔθνος κατατρώγει, ἐκατόγχειρος ληστεία,

Ὅτι δὲν ὑπάρχει τάξις,

Καὶ κατὰ τῶν Ὑπουργῶν μας, ψάλλουσι τὰ ἐξ ἀμάξης.

Πῶς κενώσαντες τὰς θέσεις, ἀπὸ τοὺς ἀνεξαρτήτους

Τοὺς αὐτοὺς παραλαμβάνουν, συγγενεῖς καὶ παρασίτους. . .

Γιὰ τοὺς οἰκτοῖρμούς, σὰς λέγω τοῦ Θεοῦ, Μαυροκορδάτε!

Καὶ Καλλέργη! τοὺς ἐκείνων λήρους, μὴ ποσῶς ψηφάτε.

Ἀλλ' ἀτάραχοι τῆς δόξης, τὴν ὁδὸν ἀκολουθεῖτε.

Ἄνω τῶν ὁμογενῶν σας, ὑψωθείτ' ὅσον ὑπορεῖτε!

Παῦστε τὰς ἐφημερίδας

Αἱ ὁποῖαι σὰς προτάπτουν, τόσας μελανὰς κηλίδας.

Καὶ (μὴ γένοιτο!) κάνεις Σας, ὅταν πλεῖον τελευτήση

Ἐν μαρμάρινον μνημεῖον, ἡ Ἑλλάς θέλει τοῦ στήσαι!

Πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου, εἰς τὴν γῆν ταύτην τῆς γεννησέως μου ἔπαθον, φανεροὶ καταδιωγμοί, πλεκτάναι, σκευωρίαι, τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐτέθησαν κατ' ἐμοῦ εἰς ἐνέργειαν, μὴ ἔχων οὐδὲν κατὰ τῶν Παντοδυνάμων ἐκείνων νὰ ἀντιτάξω, προσέδραμιον εἰς τὸν κάλαμόν μου, καὶ τὰ συμβάντα μοι εἰς ἔπη ἐποίησα, περιμένων ἀρμοδιότεραν ἐποχὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν, δημοσιεύω σήμερον μόνον τὴν

ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ.

Δότε μοι σταγὸνα μίαν, μελανοῦ δηλητηρίου,

Νὰ ἐμβάψω εἰς ἐκείνην, τὴν αἰχμὴν τοῦ Κονδυλίου,

Καὶ νὰ χύσω τὴν χολὴν μου, κατὰ ὄντων ἀπαίσιαν

Ἡ ἐντόμων ἀμφιβίων. . .

Ἀσυνείδητοι, ἀχρεῖοι, ὄντα ἀνευ χαρακτῆρος,

Ἐκατὸν κακουργημάτων, ἕκαστος αὐτῶν ὁ ἦρω.

Ἀπὸ τῶν αἱμάτων ζῶσι, τῶν πτωχῶν συμπολιτῶν των

Καὶ τὴν σταύρωσιν ἐκείνων, θεωροῦσι θρίαμβόν των.

Εἰς τοὺς πόδας τῶν Τυράννων, χαμερπεῖς δουλοφρονούντες

Εὐροῦσι, τοὺς συμπολίτας καὶ τοὺς συγγενεῖς πωλοῦντες,

Καὶ φονεῶντες τὰ τέκνα, εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων.

Οἱ ποῦ τὸ γὰρ, (καθὼς ἔλεγε τις γέρον).

Αναιδής δ' εἰς ἐκείνων, κλείει, τὰ τροφοπωλεία,
 Όσα εὖρεν ἀπειθοῦντα, ἡ ἀγρία του μανία.
 Καὶ πολίτας φιλησύχους, μετὰ θράσους ἀνηκούστου,
 Στέλλει εἰς Αστυνομίαν, εἰς τὴν κλίνην τοῦ Προκρούστου.
 Ὡς, ἀν μὴν ἔφθανον ταῦτα, καὶ ὁ ἔτερος προσέτι
 Δεσμὰ δεκαπέντε χρόνων, εἰς τὰ θύματα προσθέττει.
 Καὶ φωνάζει ἀσυστόλως, ὅτι μόνη ἡ ἀγχόνη
 Εἶν' ἀξία τιμωρία, δι' αὐτὸ, αὐτὴ καὶ μόνη,
 Συνεργὸν παραλαμβάνει, ἄνδρα δόλιον αἱμάτων
 Βίς τὸ μαιφόνον ἔργον. Κι' εἰς τὰ σκευωρήματά των,
 Ἐπὶ τοὺς στροφεῖς αἱ θύραι, τῶν εἰρκτῶν περιδινούνται
 Καὶ πρὸς χάριν τοῦ ἀχρεῖου, τρεῖς ἀθώους ἐγκολποῦνται.
 Ἀθλιότης! ἀπεσθέσθη, πᾶς τιμῆς σπινθὴρ ἐκείνων
 Γίνεται Ἰούδας Νέος

Ἀναισχύντως ἀπατήσας

Καὶ τὰ στίλβοντα δοῦκᾶτα, ἐν μιᾷ στιγμῇ ῥοφήσας . . .
 Τῶν Πατέρων τοὺς τὸ αἷμα, δὲν κυκλοφορεῖ στὰς φλέβας,
 Καὶ ἠπώλεσαν νῦν πᾶσαν αἰδῶ, ἔχασαν πᾶν σέβας.
 Τῶν κακούργων Ἀρχηγέται, εἰς τὴν τέφραν τῶν Τιμίων,
 Πολιτῶν, αὐτοὶ ζητοῦσι, ἵνα στήσῃσι θρονίον.
 Ἐκαστος Αὐτῶν κατέστη, τῆς κακίας φρικτὸν τέρας,
 Νέας θέσεις πλὴν λαμβάνουν, στὰ ἐγκλήματα των γέρας.
 Σ' τὴν Αὐλὴν τοῦ Ἀλκινόου, τρέχει εἰς τὰ ἐπατήσῃ,
 Μήπως καὶ εἰς Διπνομόμον, ἡ Ἀρχὴ τὸν προχειρίσῃ.
 Ἡ Καλὴ μας Ναυσικάα, εἰς τὴν θέαν του θεδαίως,
 Ἐφυγε παλινδρομοῦσα στὸ στενὸν τῆς θῶμα ἔως.

Ὅτι ἔμπροσθέν της εἶδεν, οὐχὶ πλέον τὸν γυμνήτην,
 Ὀδυσσεά, ἀλλὰ ἄλλον, τῆς Κολάσεως πολίτην.
 Εἰς τὴν ταραχὴν της ὅμως, ἡ Ἀρχὴ οὐδὲν προσέχει,
 Βαθμοὺς δίνει καὶ Ἀριστεία, ὅτινα ἔς ΑΥΤΗΝ προστρέχει . . .
 Κοινωνία ποῦ βαδίζεις;
 Τοὺς ἀχρεῖους, καὶ κακούργους, μετὰ παρὰσσημα στολίζεις;...
 Ὅχι! Σὺ τὸ ἐναντίον, ἀπεχθείας μακρὸν ὀλέμμα,
 Ρίπτεις κατὰ τῶν φερόντων, εἰς τὸ μέτωπόν των αἷμα,
 Ανεξάλειπτον κηλίδα, στυγερῶν κακουργημάτων,
 Κατὰ τῶν συνεσθιόντων, μετὰ τοὺς ἄνδρας τῶν αἱμάτων!
 Πλὴν οἱ ἰσχυροὶ, . . . ἐκεῖνοι μόνου δίδουσι βραβεῖα,
 Ὅπου μυρισθῶσιν ὅτι, ἐνυπάρχει ἀνομία!
 Οὕτω πράττοντες, λαμβάνουν, καὶ ΑΥΤΟΙ μερίδα μίαν
 Ἀπὸ τῶν εὐνοουμένων, τὴν φρικτὴν ἀτιμίαν.

6.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΙΟΥΝΙΟΥ 1857.

Ἡμέρα Δόξης αἰωνίας.

Ἐνδοξος ἡμέρα χαῖρε, Ἰουνίου ὦ Εἰκοστή!
Εἰς τὸ μέτωπόν σου φέρε, τὴν χαρὰν ζωγραφιστή.
Δόξης εὐμορφο στεφάνι, τὸ κεφάλι σου ᾧ κοσμεῖ.
Ὅσο ὁ Κόσμος ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἡ Μνήμη σου θὰ ζῇ.
Νά! ὁ Ἥλιος σου ἀνατέλλει, καὶ μᾶς στέρνει ἀπὸ ψηλὰ
Ὅχι πλεῖο φλογερὰ βέλη, πάρῃ ἑλεύθερη ματιά.
Τὴ Βουλὴ ὅλη κεντάει, δριμύ κέντρον ἐθνισμοῦ
Καὶ τὰ πάντα ἐκεῖ κινάει, ἡ φωνὴ τοῦ Ἀποικισμοῦ!
Στὴν τρομαχτικὴ ἐκείνη, φωνὴ κάθε Βουλευτῆς (·)
Συναισθάνθη τὴν ὁδὸν, ποῦ αἰσθάνθηκε ἡ Πατρίς.
Κι' ὅλοι ὅλοι (·) μ' ἓνα στόμα, ἐφωάζανε μὲ μιᾶ.
Πῶς προκρίνουνε τὸ χῶμα, πάρῃ ἄτιμον Σκλαβιά!
Κι' ἔτσι εἶδανε οἱ Ξενοί, πῶς μὲ ὅσα στοχασθοῦν,
Πᾶν οἱ κόποι τους, χαμένοι, δὲν μποροῦν νὰ θασταθοῦν.
Γιατὶ ὁ Ἕλλην τὴν καρδίᾳ του, πάντα ἀκούει νὰ χτυπᾷ
Δὲν κυττάει συμφέροντά του, σὴν Πατρίδα τὴν ἐμπροστί.

Δὲν κρατοῦνε ἀλυσσιδες, ποτὲ χερί Ἑλληνικό.
Καὶ συντρίβοντ' ἡ παγίδες, ἐμπροστὰ στὸν ἐθνισμό!
Ἔτσι τ' ἀφρισμένο κύμα, εἰς τὸν θράχον ἐμπροστὰ,
Σταματᾷναι εὐθὺς τὸ ῥῆμα, καὶ σκορπίζεται εἰς ἀφρίαι.

Εἰς τὴν Κε. Μαρτίου

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Χαῖρε, ὦ κλεινὴ Ἡμέρα, Μῆτερ Παλιγγενεσίας,
Πλῆθες πάλιν νὰ φωτίσῃς, αἱματόδαπτα πιδία; . . .
Ζωηρὸς ἰδοὺ ὁ ΕΛΛΗΝ, λίθανον ἀπὸ λατρείας
Σοὶ προσφέρει, ἀνακράζων, Ζήτω ἡ ἑλευθερία
Τύραννοι καταστραφεῖτε
Μὲ τοὺς μισροὺς σας πόδας, τὴν Γῆν ταύτην μὴ πατήτε! . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

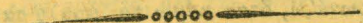
ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ.

Καὶ τὴν εἶδα νὰ σηκῶνῃ, ἓνα μάτι Ἀγγελικὸν,
 Καὶ ἀθῶα, νὰ τὸ ξαμῶνῃ, ὑψηλὰ στὸν οὐρανόν !
 Καὶ . . ὦ Θεέ μου ! ν' ἀνακραζῇ, μὲς τὰ βάθη τῆς καρδιάς,
 Τί φωτιὰ εἶν' αὐτὴ τοῦ θραύει, καὶ μ' ἀφάνισε μὲ μιᾶς ;
 Καὶ γλυκεῖα γλυκεῖα ἡ αὔρα, ὅταν παιζῇ στὰ κλαδιὰ,
 Δι' ἐμένα ν' ὀλο λαῦρα, 'μβαίνει μὲς τὰ σωθικὰ,
 Οὔτε φύσι ἀναγαλλιάζει, οὔτε ἀηδόνια κελαῖδοῦν,
 Κάθε πρᾶγμα, μὲ τρομάζει, καὶ γιὰ μένα ὅλα σιωποῦν.
 Κι' ἡ ἀθῶα Βουσκοπούλα, τὸ κοπάδι ὁποῦ γυρνᾷ
 Καὶ προβαίνει δροσεροῦλα, μὲ τὰ σκρόπια τῆς μαλλιά.
 Φάντασμα εἶναι δι' ἐμένα, καὶ αἰώνια πληγὴ
 Ὅλα τ' ἄνθρα μαραχμένα, δι' ἐμένα εἶναι στὴ γῆ !
 Ἀφοῦ ἔπαυσε τὸ μάτι, γιὰ νὰ βλέπῃ Ἑρωτικὰ
 Βίς τ' ἀθῶο μονοπάτι, τῆς Ζωῆς τὴν περασισά.
 Ὅταν ΤΟΝ ἐπρωτοῖδα, μοῦ ἐφάνη νέα Ζωή,
 Καὶ συνέλαβα ἐλπίδα, πῶς θὰ ζήσουμε μαζί.
 Καὶ γλυκὰ ἀνταποκρενότουν, μιὰ τῆς ἄλλης ἡ καρδιά
 Μιὰ ὅχ τὴν ἄλλη ἐδεχότουν, γλυκεῖα ἑρώτος, δροσιὰ.
 Κι' ἐκρεμότουν ἡ Ζωὴ μου, ἀπὸ ἐκείνου τὴν Ζωή
 Καὶ πνοὴ του, ἡ πνοὴ μου, καὶ ψυχὴ του ἡ ψυχὴ !

Σὰν ἀθῶα περιστέρια, ἐζητιώμαστε συχνὰ
 Κι' ὠρkiζότουνε στὰ Ἀστέρια, ὅλο ἔρωτα ἡ καρδιά
 Ἀλλὰ φεῦ ! ὁ σκληρὸς Χάρος, μὲ δρεπάνι κοφτερό
 Ἀφῆσε ἐμένα θάρος, πῆρε αὐτὸν στὸν Οὐρανόν !
 Σὰν ἐτιὰ ἐρημωμένη, στοῦ κρημνοῦ τὴν ξεχειλιὰ
 Ποῦ ἓναν' ἄνεμο προσμένει, γιὰ νὰ πάῃ παντοτενὰ.
 Βίς τοῦ κόσμου ἀπὰ στὸ θραῦχο, κι' ἐγὼ εἶμαι μοναχὴ
 Καὶ τὸν Τάφο μου μονάχο, τρέχω ν' αὔρω ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 Καὶ πιστὴ ΤΟΙ ὥσάν φύγω, ὅχ τοῦ Κόσμου τὸν χορὸ
 Τὸ ἐλπίζω, δὲν εἶν' ἴλιγο, νὰ τὸν ἐρῶ στὸν Οὐρανόν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΡΟΥΣΟΥ.

Καπνιστά και Μπακαλάου; νά γεμίζω τὸ τσουβάλι,
Γιὰ ἐκλογεῖς και ψηφοφόρους δὲν ζαλίζω τὸ κεφάλι.
Μὲν νὰ γένῃ . . . μ' ἐννοεῖται, . . . Καὶ ποσῶς δὲν με συγχίζει,
Ἄν κἀνείς ξεμουαλισμένος κἀσῃ καὶ με ταυριζει.
Τί τὰ θέλω τοῦτα τᾶλλα; τί τοὺς θέλω τοὺς μπελάδες;
Μορὲ λίγο κοκκαλάκι, γιὰ τὲς ἅγιες εὐδομάδες.
Ὅταν τί θὰ καταλάβω, ἔλα πέσμουτε στὸ θεῖό σας;
Ὅταν σὰν καὶ σὰς φωνάζω, ὅταν κάμω τὸ μυαλό σας;
Τί κακὸ μπρὲ, ἐγὼ ἔχω, ἀπὸ τὴν Κυβέρνησί μου;
Ἄπ' αὐτὴν τὸ φῶς λαμβάνω, ἀπ' αὐτὴν καὶ τὴν τροφή μου.
Εἶν τὸ ἴδιο σὰν νὰ λὲς, καὶ ἡ γῆ καὶ τὸ φεγγάρι
Πῶς ὁ ἥλιος νὰ καθῇ
Τότε πρέπει τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ νὰ στραβωθῇ.
Τέτοια θέλετε νὰ πάθω; . . . δὲν σὰς κάνω τέτοια χάρι!
Τὰ αὐτὰ μου δὲν ἀνοίγω, σ' ὅσα λένε οἱ Μπαρόνοι
μὲ τὲς λέξεις τὲς μεγάλες, δὲν γεμίζει τὸ κασόνι,
Ἐχω ὁ μαῦρος φαμελιά
Καὶ γιὰ τοῦτο θὰ κυττάζω, τὴ δική μου τὴ δουλειά.
Μὰ πῶς μερικοὶ φωνάζουν, ἐκλογεῖς διὰ νὰ μὲ βρῶνε,
Ἢ Κυβέρνησις δὲν θέλει, καὶ τὸ σκότι τοὺς χαλοῦνε.

Ἄλλοι σκούζουν πάλι ἐκεῖθεν, ὅπως εἶμαι πουλημένος;
Καὶ Προδότης τῆς Πατρίδος, ἄπιστος ξεθεωμένος.
Δὲν μοῦ καίεται καρφάκι, ὅσο θέλουν ἄς φωνάζουν,
Ξέγνοιαστος πάντα κοιμῶμαι, ἡ φωνὲς δὲν με τρομάζουν.
Τὴν Συνείδησί μου ἔχω, φίλοι μου, καθαρωτάτην,
Κίόσα λένε νὰ με βλάψουν, αἱ! τὰ λέγουνε εἰς μάτην.
Ἐπειτα τινὲς μοῦ λένε, τοῦ λαοῦ δὲν εἶμαι φίλος,
Δὲν τὸ βλέπετε, με τρώγει, φεῦ! τοῦ οἴκου του ὁ ζήλος.
Εἰς τὰ μαγαζιά ἐπάνω, δὲν κυτῶ με τόσα μάτια,
Ἄν καλὰ φαγιά πουλοῦνε, ἂν παστρέβουν τὰ ἀλάτια;
Ἐὰν παστρικά κρατοῦνε, καὶ τὰ πέζα καὶ τὲς λίτρες;
Ἄν παστρεῦουν τὰ τροφάγια, καὶ ἂν ξυοῦνε τὲς μυζήτρες.
Καὶ ἂν τόσο μόνον εὔρω, εὐθύς κάνω τὸ ραπόρτο,
(Τέτοια φίλε εὐταξία, δὲν τὴν βρίσκεis στὸ Οπόρτο.)
Τὸ ραπόρτο, δὲν τὸ στέρνω, εὐθύς ὁμῶς εἰς τὴ χώρα,
Πάρῃ ἀφήνω καὶ περνάει, ξέρεis; . . . κομματάκι ὥρα,
Καὶ ἂν κἀτι τι δὲν ἔρτη, στὸ μανδῆλι, στὸ σακοῦλι,
Τότες βέβαια τὸ στέρνω . . . δὲν τὸ ξέρετε σεῖς οὔλοι;
Εἶναι τοῦτο τυραννία; . . . Εἶμαι ἐγὼ κακὸς Πολίτης,
Ἄφρῳ τόσοις συμπαθάω; . . . Οὐφ! νὰ ἔπειτ' ὁ Κομήτης.
Νὰ μᾶς κάμῃ ὅλους στάχτη
Νὰ μὴ μείνῃ μες τὰ σπῆτια, οὔτε βόκα, οὔτ' ἀδράχτι.

ΟΙ ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΙ.

Ησυχία . . . Εὐταξία . . . σὺν καλῇ πάει ἡ δουλειά μας

Προοδεύουν ὅσο πᾶνε τὰ φ τ ω χ ἁ συμφέροντά μας.

Βνας ἀπὸ ὄψις ἰδρώνει, ἄλλος ἀπὸ κεῖθε ζιέται

Καὶ τῆς Σπάνιας ἐξδομῆντα ἡ σταφίδα μας πουλεῖται.

Τραλαλέλα λαλαλά,

Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Τώρα ὁποῦ μὲ τὴ δειᾶφη, ξεκουμπίσθηκε ἡ χολέρα

Θεὸς νὰ ᾽νάψουνε φανάρια, καὶ νὰ γέν᾽ ἡ νύχτα μέρα.

Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῖοι εἶναι, ποῦ σᾶς θέλουν τὸ καλὸ σας

Πάντα μὲ μιὰ συμφωνία, νὰ συμᾶστε τὸ μυαλό σας

Καὶ νὰ ψάλλετε λαλά

Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Δὲν ἤβλέπετε τὸν ἔ ν α, ὁποῦ διὰ τὴν Πατρίδα

Εἰς τοῦ μαύρου μας ταμείου, ξεφυτράει τὴν θυρίδα.

Κιόσα ἔχουν ἐκεῖ μέσα, νὰ τὰ χύσῃ εἰς τὴν τσέπη

(Γιὰ ἐνθύμησι) ἡ ὥρα πότε νᾶλθῃ δὲν ἔχεται

Καὶ νὰ ψάλλῃ λαλαλά

Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Δὲν ἤβλέπετε τὸν ἄ λ λ ο, πόσα κάνει γιὰ μιὰ θέσε

Τρέχει ἀπάνου τρέχει κάτω, σκύφτει κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

Κι' ὅλα ταῦτα, γιὰτὶ θέλει, νὰ σταθῇ ὠφελιμὸς σας

Ἡ Ποιὸς διὰ αὐτὸν θεὸς νὰ τολμήσῃ, νὰ εἰπῇ πῶς εἶν' ἐχθρὸς σας.

Ἀφοῦ ψάλλει λαλαλά

Ἡ δουλειὰ πάει καλά;

Ποῖοι εἶν' αὐτοὶ ; . . Αἱ ἰ μήπως θέλτε, ἡμεῖς γιγίμου νὰ τοὺς ποῦμε;

Τώρα πέρνουμε κρισάρα, κι' ἕνα ἕνα τοὺς περνοῦμε.

Καθὼς κάνουν ἡ γυναῖκες ποῦ διαλένε τὴ σταφίδα

Χώρια βάνουν τὴ μπουρδᾶλα ἀπὸ τὴν ἀπνεμιδα.

Τραγουδῶντας λαλαλά

Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Εἶν' αὐτοὶ, ποῦ ἕως τώρα, σᾶς ἐγδέρναν τὸ πετοῖ σας

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ ἐπαίζαν στὴν π α σ έ τ α τὴν τιμὴ σας.

Εἶναι τοῦτοι, εἶν' οἱ ἄλλοι, εἶναι . . . ποῦ νὰ τοὺς θυμοῦμαι

Εἶναι κείνοι ποῦ μᾶς ᾽φαίνουν, διατὶ δὲν τραγουδοῦμε,

Τραλαλέλα λαλαλά

Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ ἠθέλαν σὺν θεοῦς νὰ προσκυνοῦμε

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ καρφάκι δὲν τοὺς ᾽καίει ἂν πεινοῦμε.

Ἡ ἀνίσως καὶ γδυμένοι περπατοῦμε τὸν χειμῶνα

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ ᾽κυττάζαν τὰ συμφέροντά τους μόνα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Καὶ ἐψάλλαν λαλαλά

Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Τὰς ἀρχαίας ἀνακταμένας,

Καὶ τροχάδην ἀναγνώσας, φίλτατε τὸ φίλον γράμμα
 Εἰς τὰ στέρνα μου ἠσθάνθην, τέρψιν, καὶ ὀδύνην ἅμα.
 Φρικαλέας ἀναμνήσεις ἰδὼν ὅτι μ' ἐνθυμίζουν
 Οἱ τοῦ γράμματός σου στίχοι, καὶ τὴν Δύραν μου τονίζουν.
 Πῶρρωθεν μὲ θρηνηδαίης, καὶ ὥς στροφεῖς οἱ δάκτυλοί σου
 Ἐλεγείων διεγείρουν τῆς ταλαίνης Ἑπτανήσου

Ναὶ μ' ἀνίκανον γραφίδα
 Ἐτοιμος σ' ἀπαντῶ φίλε, τ' ἀφωρόντα τὴν Πατρίδα.
 Εἰς τὴν πρόσκλησίν σου φίλε, ἰδοὺ ἔλαβον εἰς χεῖρας
 Τὰς χορδὰς τῆς κλαυθυμηρᾶς μου, καὶ ἀραχνωθείσης λύρας.
 Κ' αὐτὰς θίγων, ῥίγῳ ὅλος, τρέμουσιν οἰδάκτυλοί μου
 Ἐκστασις μὲ κυριεύει κλαίουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου.
 Βλέποντες ἐνώπιόν των τὰς αἰμοσταγεῖς εἰκόνας
 Καὶ τοὺς τόσους παρασίτους, τῆς Πατρίδος Λυμνῶνας.
 Κρούω Δύραν μαρτυρίου
 Εἰς γῆν ἥτις ἐψυχράνθη ὥσπερ πλάξ κοιμητηρίου

Περὶ τῶν πολιτικῶν μας καὶ περὶ τῶν ἐξωρίστων
 Μὲ ἐπιρωτᾷ, ὦ φίλε, ποῖα ἡ κατάστασις των !
 Εἰς τὴν χάσαν ἀκόμη κείνται τῶν ξηροσκοπέλων
 Αἱ τυραννοφῶναι γλώσσαί αἱ χαράζασαι τὸ μέλλον.
 Τῆς Ταλαίνης Ἑπτανήσου, οἱ Ζερβοὶ καὶ Μομφεράτοι,
 Καὶ ὁ Χαρακτήρ των φίλε, καὶ μαστίζει καὶ ταραττεῖ.
 Τοὺς Τυράννους τῆς Πατρίδος
 Ὅτι οὕτῃ τὰς βασάνους, ἀψηφῶν τῆς τυραννίδος.

Περὶ τῶν πολιτικῶν μας, φίλε μου : τί νὰ σοὶ εἰπῶ ;
 Ἐμετοῦ καὶ ἀκαθαρσίας—γέμουσιν Τὰ παραλείπω ! . . .
 Φεῦ ! ἐξέκλιναν οἱ πάντες ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ἰδέας
 Κ' ἐλησμόνησαν τὰ Χρέη,—καὶ τὰς πράξεις τὰς γενναίας
 Ἀπαντες φιλονεικοῦσι περὶ Ῥώσων περὶ Γάλλων
 Κ' ἀθετοῦσι τὴν εὐθύνην, τῶν χρεῶν των τῶν μεγάλων ! . . .
 Φεῦ ! πᾶν αἶσθημ' ἀπωλέσθη
 Κ' ἡ φωνὴ τοῦ συνειδότος ὥσπερ λύχνος ἀπεσβέσθη.

Ἐκκληρὰ ῥάβδος ἀνωθέν μας ἵσταται ἡ Τυραννία ! . . .
 Μᾶ : ἐδέσμευσεν τὰς γλώσσας, καὶ ἐπέλω' ἡ ἀφωνία !
 Ἰχθύς ἀφῶνοι οἱ πάντες, ἵνα τρώγουν ζῶσιν μόνον
 Καὶ συγκαθιδρον των ἐλέπω ἔρποντα τὸν μαῦρον φθόνον.
 Μαρασμὸν καὶ νάρκην βλέπω, καὶ εἰς τὰ αἰσθημάτα των
 Τὴν εἶναι ὁ Θεὸς των, ὅλη τὰ συμφέροντά των.
 Τὸν Χρυσὸν πανηγυρίζουν
 Καὶ τὴν Τάλαινα Πατρίδα, ὅζος καὶ χολὴν ποτίζουν.

Νύδημον καθεύδει ὕπνον καὶ τὸ ἐθνικὸν μας Κόμμα
 Δάκτυλον σιγῆς φυλάττει, ἔγκλειστον κρατεῖ τὸ σπῆμα ! . . .
 Ἐγὼ δὲ ὥττι στρουθίον ἐπὶ δώματος μονάζῃ
 Μόνος εἰς τὸ οἶκμά μου, ἀποσύρμαι στενάζων.
 Ἐπὶ τῶν τοῦ ἀνθρώπου, μόνος μὲ περιπλανῶμαι
 Ὅλος, κατὰ τὴν καὶ σύννοσος χρόνον—τόχην—καταρῶμαι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΔΗΦΟΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Καὶ μεμφόμενος τὴν μοῖραν
Θίγω μόνος τὴν θραγχὴν μου, καὶ χαλαρωθεῖσαν λύραν.

Τοὺς τῶν Μαγιστέρων παῖδας κάτοπτρον ἐνωπίον σου
Ἔχεις φίλε, σ' αὐτοὺς στρέψε, καὶ ἰδὲ τὸ πρόσωπόν σου.

Εἰλωτος αὐτοί, διάγουν, εὐπλῆ καὶ δούλον βίον
Ὡς διήγεν ἐπὶ Σπάρτης ἡ φυλὴ τῶν Μεσσηνίων.

Ναὶ τῶν Ἱπποτῶν οἱ παῖδες ἀνυπόδητοι τὴν σφαῖραν
Τρέχοντες νῦν πειναλαῖοι, καταρῶνται τὴν ἡμέραν.

Ἀφ' ἧς δούλοι θεωροῦνται
Τῶν νῶν τῆς Ἀλβιόνης, καὶ ὡς Παρίαί των μετροῦνται.

Βίς τὰς Γαλλικὰς Ἀθήνας φεῖ! ἡ φάλαγξ τῶν δημίων
Ἐρχεται, ἀφ' οὗ . . . : τί λέγω; δύο ἑκατομυρίων.

Ἀνδρῶν ὅσους Ἐκατόμβην, χάριν ὤρθην τοῦ Σουλτάνου
Καὶ τοῦ δι' ἐθνοῦς δικαίου . . . καὶ τῶν τέκνων τοῦ Ὀσμάνου.

Καὶ τὴν Πόντιαν Ἑλλάδα ἐξ ἧς νάματα σοφίας
Ἐποτίσθη ἡ Βυρῶπη, ὅζος πότις πικρίας.

Ερχεται μετ' ἀνηκούστου
Αναδείξας νῦν μᾶς δαη, εἰς τὴν κλίνην τοῦ Προκρούστου.

Γ. Γ. Σ' εὐχομαι καὶ εὐτυχίαν, γνώσεων καὶ ὀχι ὕλης
Μήπως φίλε καθὼς καὶ ἄλλο, τῶν χρητῶν σου ἐξοκείλεις.

Ἀπὸ ἡδονῶν τὰς τέρψεις ἄπεχε, καὶ μὴ τὰς μύλας.
Μιμηθῆς, αἴτινες τρέχουν πάντοτε εἰς δυσωδείας.

Σὺ τὴν μέλισσαν μιμήσου
Αὐτὴ ἔστω ὁδηγός σου, καὶ πηδάλιον, Πυξὶς σου.

Ὁ Σὸς Φίλος

Σ. Μαλ' ἀκέρως.

(α) Ἐφοβήθη ἴσως μὴ τὴν πάθω σὺν τῷ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

Παροραμάτων Διόρθωσις.

Σελίς—8—στίχος 14—Αντί—ἀπαισίαν.—γράφει—ἀπαισίαν ;

» 10	» 14— » —	μάχης	»	δάφνης
» 13	» » — » —	Μιλιταῖον	»	Μελιταῖον
» 14	» 6 — » —	Παμπηῖου	»	Πομπηῖου
» »	» 13 — » —	Οἱ	»	οἱ
» 19	» 2 — » —	Τὸν	»	Τὴν
» 20	» 4 — » —	Πέρας.	»	Πέρας ;
» 21	» 7 — » —	ἐνυχεῖται	»	εὐωχεῖται
» 27	» » — » —	οὕτως	»	οὕτως.
» 28	» 4 — » —	Ἐκατόνχειρος	»	Ἐκατόγχειρος
» 31	» 5 — » —	ἀτατέλλων	»	ἀνατέλλων
» »	» 14 — » —	Ἀγάλητ'	»	Ἀγαλλητ'
» 32	» 20 — » —	πολλὰ	»	πολλὰ
» 34	» 13 — » —	μέν	»	δὲν
» 36	» 8 — » —	πατρίου μου	»	πατρίου μας.
» 38	» 22 — » —	Στουτγάρτη	»	Στουτγάρτη
» 43	» 1 — » —	ἡρέμον	»	ἡρέμον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΘΥΕΟΥ

1927

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ